

TULEVA KAPINA

TULEVA KAPINA

Näkymätön komitea

Taitto & kansi: Susinukke Kosola

Kolera

www.kolera-kollektiivi.fi

Painopaikka: BoD -- Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN: 978-952-7149-16-4

978-952-7149-17-1 (PDF)

ESIPUHE

”Hullu ja paha kirja, joka yllyttää väkivaltaiseen vallankumoukseen.” Näin teokseen reagoi Fox Newsin ikioma Glenn Beck. Pärskeet pörskyen ja teosta kömpelösti lainaten hän viestitti tämän olevan malliesimerkki ”äärivasemmistolaisten terroristien ajattelusta”. Mikään ei olisi tietenkään voinut olla parempaa mainosta vallankumoukselliselle pamfletille kuin silminnähdyn tuotunut libertaari ja traditionalisti. Teoksesta tuli välittömästi klassikko.

Näkymättömän komitean kirjoittama alkuperäisen teos *L'insurrection Qui Vient* julkaistiin vuonna 2007 Ranskassa. Komitea ei luonnollisesti voinut välttyä tirkistelynhaluisilta ihmisiltä, jotka eivät sulattaneet tekijöiden valintaa pysyä anonyymeina, vaan pitivät sitä jonkinlaisena ratkaistavana arvoituksena. Koska muuten anonymiteetti olisi ollut symbolinen teko.

Yhdeksi kirjoittajaksi poliisi on syyttänyt Julien Coupatia, joka oli tuolloin ollut pidätettynä epäiltynä terrorismista – poliisin mukaan – sabotoituaan junaverkkoa kahdeksan toverinsa kanssa. Yhdessä pidätetyt saivat taakakseen nimen *Tarnacin yhdeksän*. Poliisi yritti leipoa Coupatista terroristisolun johtajaa, mutta sekä teoksen kustantaja että itse Coupat kielsivät Coupatin osallisuuden teoksen kirjoittamiseen.

Coupatin syyttäminen teoksen kirjoittajaksi ei kuitenkaan ollut täysin tuulesta temmattua. Coupat oli vuonna 1999 ollut mukana perustamassa radikaalin poliittista lehteä *Tiqqun*, jossa on nähtävissä myös läpi tämän

teoksen virtaava situationisteilta ja lettristeilta omaksuttu ilmaisullinen myrsky.

Ei kuitenkaan ole oleellista, kuka tai ketkä teoksen ovat kirjoittaneet. Sitä on kuitenkin syytä tarkastella tiettyjen traditioiden valossa, joista keskeisin on jälkivasemmistolaisuus. Teoksessa näkyy jälkiä monista radikaaleista ranskalaisfilosoifeista, kuten Foucaultista ja Debordista, ja mukana on myös selkeitä jälkiä autonomisten marxilaisten strategioista.

Suomessa teos oli alun alkaen Takku-kollektiivin kääntämä, ja Väsärikirjat julkaisi teoksesta yhden painoksen vuonna 2010. Koleran julkaisema versio on käyttänyt pohjanaan tuon työprosessin hedelmää. Monet osat ja luvut käänsin kokonaisuudessaan uudelleen niiden selkeyttämiseksi, joissain kohdin jäljellä on vain muutama yksittäinen sana aiemmasta käännöksestä. Jotkut osat löytyvät tekstistä sellaisinaan, pienine termiviilauksineen. En kuitenkaan halua enkä voi antaa tälle käännökselle päätepiteen roolia. Olen tätä kirjoittaessani ainoastaan tähänastisen prosessin ketjun päässä. Teoksella on historia ennen tätä painosta, eikä tämän julkaisun ole tarkoitus pysäyttää teoksen kehitystä. Tavoitteenamme onkin vain antaa teokselle mahdollisuus taas yhteen uuteen elämään, sillä riippumatta siitä, samastuuko teoksen estetiikkaan, ymmärtääkö filosofian ja allekirjoittaako tarjotut strategiat, tämä teos on jo nyt jälkivasemmistolaisen ajattelun kulmakivi ja erottumaton osa laajojen ihmisjoukkojen ajatusmaailmaa.

Mietin pitkään, haluanko kommentoida myös tämän teoksen sisältöä, puhua sen vastaanotosta vasemmisto- ja anarkistipiireissä, teokseen kohdistuneesta hyvästä ja huonosta kritiikistä. Päädyin kuitenkin siihen, että jokainen kirjaan tarttuva osaa muodostaa mielipiteensä siitä ilman, että joku esipuhuttaja pitää häntä kädessä.

Näkymätön komitea on julkaissut myös toisen teoksen *À nos amis*, joka on mahdollista nähdä epäsuorana jatko-osana Tulevalle kapinalle. Filosofian ja käytännön tasolla se vie loppuun sen, mitä tämä teos vielä vasta kehystää. *À nos amis* -teoksen englanninkielinen versio (*To our friends*) on luettavissa ilmaiseksi netistä englanniksi.

Turussa, 3.6.2016
Susinukke Kosola

TULEVA KAPINA

Katsoi asiaa miltä kantilta tahansa, nykyisyyttä ei voi paeta. Eikä tämä asiantila ole nykyisyyden vähäisin hyve. Niille, jotka etsivät toivoa, se ei anna jalansijaa. Ne, jotka väittävät tarjoavansa ratkaisuja, osoitetaan saman tien olevan väärässä. Kaikki tietävät, että maailman tila voi mennä vain pahemmaksi. ”Tulevaisuudella ei ole tulevaisuutta” on viisaus sellaiselle aikakaudelle, joka täydellisen tavanomaisesta ulkokuorestaan huolimatta on saavuttanut ensimmäisten punkkareiden yhteiskunnallisen tietoisuuden tason.

Poliittisen edustamisen kehä on sulkeutunut. Poliittisella kentällä, vasemmalta oikealle, sama tyhjiys poseeraa keisarina tai pelastajana, samat myyntiapulaiset muuttavat puheitaan vastaamaan viimeisimpiä mielipidemittauksia. Ne, jotka vielä äänestävät, tuntuvat äänestävän ainoastaan häpäistäkseen äänestyskopit silkkana protestin eleenä. Olemme alkaneet epäillä heidän äänestävän nimenomaan *äänestämistä itseään vastaan*. Mikään, mitä meille näytetään, ei vastaa nykytilannetta – ei sinne päinkään. Kaikessa hiljaisuudessaan väestö vaikuttaa huomattavasti kypsemmältä kuin heidän hallitsemisestaan keskenään tappelevat marionetit. Kenen tahansa Bellevillen *chibanin*¹ mölinöissä on enemmän viisautta kuin kaikkien

---

¹*Chibani* on arabian sana vanhasta miehestä; samanniminen kahvila Pariisin Bellevillessä on vanhoja maahanmuuttajamiehiä täynnä oleva paikka.

niin kutsuttujen johtajien suurissa julistuksissa yhteensä. Yhteiskunnallisen kattilan kansi on laitettu tiiviisti kiinni, paine sen sisällä jatkaa nousemista. Argentiinan *Que Se Vayan Todos* -huudon¹ aave on alkanut toden teolla kummitella hallitsijoissa.

Marraskuun 2005 tulet lepattavat vieläkin kaikkien mielissä. Nuo ensimmäiset riemun lieskat olivat lupauksia täynnä olleen vuosikymmenen kaste. Median sepittämä faabeli lähiöiden ja Tasavallan yhteenotosta on tehokas, mutta se on valheellinen. Liekkejä sytytettiin myös kaupunkien keskustoissa, mutta tiedot tästä tukahdutettiin järjestelmällisesti. Barcelonassa paloi solidaarisuuden eleenä kokonaisia katuja ilman, että tieto tästä olisi levinnyt paikallisasutusta kauemmas. Eikä maa ole lakannut palamasta. Pidätettyjen keskuudesta löytyy monenlaista väkeä – heitä ei yhdistä luokka eikä ihonväri, ei edes naapurusto – vain viha vallitsevaa yhteiskuntaa kohtaan.

”Lähiöiden kapina” ei ollut uusi juttu, sillä se on ollut käynnissä jo 80-luvulta, mutta uutta oli sen murtautuminen ulos vakiintuneista muodoistaan. Kapinoitsijat eivät enää kuunnelleet ketään, eivät Isoveljiään eivätkä Isosiskojaan, eivät edes paikallisjärjestöjä, joiden tehtävä oli auttaa asioiden palauttamisessa entiselleen. Mikään *SOS Racisme*² ei pystynyt upottamaan sairaita etäpesäkkeitään sellaiseen tapahtumaan, jolle pisteen voisi laittaa vain väsymys, vääristely ja median *omertä*³. Sarja yöllisiä iskuja, anonyymeja hyökkäyksiä ja sanatonta tuhoa onnistui lyömään leveän railon *politiikan* ja *poliittisen* välille. Kukaan ei voi kiistää sitä, mikä on ilmiselvää: kyseessä oli hyökkäys ilman vaatimuksia, uhkaus vailla viestiä, eikä

¹ ”Menkööt kaikki” – yleinen huuto vuoden 2001 kapinassa.

² Ranskasta alkunsa saanut rasisminvastainen järjestö, joka on käytännössä sosialistipuolueen eturyhmä.

³ Mafian ”vaikenemisen laki”.

sillä ollut mitään tekemistä niin sanotun politiikan kanssa. Täytyisi olla täysin tietämätön viimeisen 30 vuoden autonomisista nuorisoliikkeistä ollakseen näkemättä politiikkaa tässä päättäväisessä politiikan negaatiossa. Kuin eksyneet lapset me tuhosimme sellaisen yhteiskunnan arvostamat helyt, joka ei ansaitse arvostusta sen enempää kuin Pariisin monumentitkaan Verisen viikon¹ lopussa. Ja yhteiskunta tietää sen itsekin.

Nykyiseen tilanteeseen ei ole *yhteiskunnallista* ratkaisua. Ensinnäkään siksi, että niillä epämääräisillä sosiaalisten ryhmittymien, instituutioiden ja yksilöiden kokonaisuuksilla, joihin viittaamme sanalla ”yhteiskunta”, ei ole sisältöä. Toiseksi siksi, että jäljellä ei ole kieltä ilmaisemaan yhteistä kokemusta. Tarvittiin puoli vuosisataa valistuksen taistelua synnyttämään Ranskan vallankumous. Sen jälkeen vuosisadan verran taistelua synnyttämään ”hyvinvointivaltio”. Taistelut loivat kielen, jolla uusi järjestys ilmaisi itseään. Nykypäivänä meillä ei ole mitään vastaavaa. Tänään Eurooppa on persaukinen manner, joka häveliäästi shoppailee Lidlissä ja lentää halpayhtiöillä. Mitään nykyisen yhteiskunnan kielellä esitettyjä ”ongelmia” ei voida ratkaista. Kysymykset eläkepommista, ”prekaarisuudesta”, ”nuorisosta” ja sen ”väkivallasta” voidaan pitää loitolla niin pitkään, kun tilanteista, joita nuo sanat pyrkivät peittelemään, jatkuvasti siivotaan poliisitoimin kaikki levottomuuden merkit. Mikään ei saa eläkeläisten perseidenpyyhkintää minimipalkalla kuulostamaan houkuttelevalta työmahdollisuudelta. Ne, jotka ovat löytäneet rikollisesta elämästä vähemmän nöyryytystä ja enemmän hyötyä kuin lattioiden siivoamisesta, eivät tule luovuttamaan aseitaan, eikä vankila opeta heitä rakastamaan yhteiskuntaa. Nautintoa epätoivoisesti etsivien eläkeläislaumojen tukien leikkaaminen saa heidät kuola roiskuen valittamaan

---

¹Pariisin Kommuunin murskannut viikon kestänyt teurastus 21.-28.5. 1871.

alati kasvavasta joukkiosta nuoria, jotka kieltäytyvät työstä. Lopulta mikään leikkikapinan jälkeisenä päivänä myönnetty perustulo ei vala perustuksia uudelle New Dealille, uudelle sopimukselle, uudelle rauhalle. Yhteiskunnallisuuden joukkoside on rauennut jo liian monesta saumasta.

Paine varmistaa, että mitään ei tapahdu, tulee kasvamaan epätoivoisena ratkaisuyrityksenä mahdottomalle tilanteelle. Kuten myös poliisivalvonnan määrä. Miehittämätön lentokone, joka poliisin mukaan lensi Seine-Saint-Denisin¹ yllä viime heinäkuun puolivälissä on tulevaisuuden kuvana huomattavasti kirkkaampi kuin kaikki epämääräiset humanistiset tulevaisuusprojektiot. Se, että poliisi koki tarpeelliseksi tähdentää, ettei miehittämätön lentokone ollut aseistettu, puhuu karua kieltä siitä, mihin suuntaan olemme menossa. Maa jaetaan yhä pienempiin lokeroihin. ”Ongelmallisten lähiöiden” ympärille rakennetut moottoritiet muodostavat jo nyt näkymättömän muurin, jolla lähiöt eristetään keskiluokan levottomilta katseilta. Tasavallan hartaiden puolestapuhujien mölinöistä huolimatta, korttelien hallinta ”yhteisölähtöisesti” on kaikkein tehokkain keino. Puhtaan metropolitaanisiet alueet, merkittävimmät keskustat, jatkavat ylvästä kulkuaan kohti yhä laskelmoidumpaa, yhä hienostuneempaa ja yhä säihkyvämpää dekonstruktiota. Ne valaisevat koko planeetan hohtavin neonvaloin siviiliasuisten poliisien ja yksityisten turvayhtiöiden (lue: puolisotilaallisten joukkojen) täyttäessä katuja yhä röyhkeämmäksi kasvavan oikeusjärjestelmän nimissä.

Nykyisyyden kiistaton umpikuja yritetään kiistää kaikkialla. Nykyisyyden puolustamiselle omistautuneille

---

¹Perinteisesti vasemmistoon kallellaan ollut hallintoalue Pariisin koillispuolella, jossa on suurin suhteellinen osuus maahanmuuttajia. Marraskuun 2005 mellakat alkoivat sieltä.

psykologeille, sosiologeille ja kirjailijoille ei näy loppua. Jargonin ja puheiden tulva on onnto, missään ei kuulu ratkaisuja tai johtopäätöksiä. Riittää, kun kuuntelee tämän päivän lauluja – tyhjänpäiväistä ”vaihtoehtofolkia”, jossa pikkuporvaristo ruotii sielun tilaa rinta rinnan Mafia K’1 Fryn¹ sodanjulistusten kanssa – niin huomaa, että tämä rinnakkaiselo kohtaa pian loppunsa, että päätöksenteon hetki on käsillä.

Tämän kirjan kirjoittajaksi on merkitty kuvitteellinen kollektiivi. Sen toimittajat eivät ole sen tekijöitä. He ovat vain antaneet jonkinlaisen muodon sille, mikä on hajallaan, mutta läsnä aikakautemme julkisilla alueilla, kapakoiden turinoissa, makuuhuoneiden suljettujen ovien takana. He ovat vain määrittäneet muutaman kiistattoman totuuden, joiden yleismaailmallinen tukahduttaminen täyttää mielisairaalat ihmisillä ja ihmiset tuskalla. He ovat tehneet itsestään tilanteen kirjureita. Radikaalien olosuhteiden etuna on, että logiikan soveltaminen niihin tuottaa väistämättä vallankumoukseen väistämättömyyden. Riittää, kun pukee sanoiksi näkemänsä ja päättää olla lannistumatta johtopäätösten edessä.

---

¹ Tunnettu ranskalainen rap-posse.

ENSIMMÄINEN PIIRI:

”OLEN MITÄ OLEN”

”OLEN MITÄ OLEN.” Tuo viimeinen lause, jolla markkinointi uhraa itsensä maailmalle, mainonnan evoluution viimeinen taso, kaukana kaikista kehotuksista olla erilainen, olla yksilö ja juoda Pepsiä. Tarvittiin vuosikymmeniä erilaisia konsepteja, jotta päästiin tähän puhtaaseen tautologiaan. Minä = minä. Mies hölkkää juoksumatolla peilin edessä kuntosalillaan. Nainen kiittää töistä kotiin sähköautollaan. Kohtaavatko he toisensa?

”OLEN MITÄ OLEN.” Kehoni kuuluu minulle. Minä olen minä, sinä olet sinä, *ja jokin on pielessä*. Kaiken personifikaatio. Kaikkien tilanteiden yksilöllistäminen – elämän, työn, kurjuuden. Levinyt skitsofrenia. Rehottava masennus. Hienoiksi paranoideiksi hiukkasiksi atomisoituminen. Yhteyden hysterisointi. Mitä enemmän haluan olla minä, sitä tyhjemmältä minusta tuntuu. Mitä enemmän ilmaisen itseäni, sitä kuihtuneemmaksi tunnen itseni. Mitä enemmän jahtaan itseäni, sitä väsyneemmäksi tulen. Me pidämme itseistämme kiinni kynsin ja hampain kuin arvokkaasta työnimikkeestä. Meistä on tullut meidän itsemme edustajia tässä oudossa kaupankäynnissä, lähinnä amputaatiolta tuntuvassa yksilöllisyyden ihanteessa. Enemmän tai vähemmän kätkeyllä kömpelyydellä ajamme minäämme konkurssiin.

Sillä aikaa, *minä pärjään*. Itsensä etsimistä, oman itsen blogi, oman itsen asunto, viimeisimmän muodin mukainen älyttömyys, parisuhdedraama, kuka panee ketäkin... Ihan sama millainen proteesi, kunhan niillä saa pidettyä Minästä kiinni. Jos ”yhteiskunnasta” ei olisi

tullut näin kertakaikkisen luutunut abstraktio, olisi se jo hylännyt kaikki ne eksistentiaaliset kainalosauvat, joiden voimin minä jaksan vielä maleksia eteenpäin – tämä riippuvuuksien orkesteri, joka on identiteettini hinta. *Rampa on huomisen mallikansalainen.* Se on kauaskatseisuutta, että kansalaisia tänään hyväksikäyttävät tahot vaativat heille minimituloa.

Kaikkiolla oleva velvoite ”olla jotain” ylläpitää sitä sairasta tilaa, joka tekee tästä yhteiskunnasta välttämättömän. Velvoite olla vahva tuottaa juuri sen heikkouden, jolle yhteiskunta perustaa itsensä. Ja näin kaikki tuntuu alkavan saada *eräänlaisia terapeuttisia ulottuvuuksia* – jopa työnteko ja rakastaminen. Kaikki vaihtamamme ”Miten menee?”-kyselyt maalaavat kuvaa yhteiskunnasta, joka koostuu toisiltaan kuumetta mittaavista potilaista. Seurallisuus koostuu nyt tuhansista pienistä lokerosta, tuhansista pienistä turvapaikoista, jonne voi tulla lämmittelemään. Niissä on aina parempi kuin ulkoilman säälimättömässä kylmyydessä, jossa kaikki on valheellista, sillä se on pelkkä veruke lämmittelylle. Siellä ei voi tapahtua mitään, koska meillä kaikilla on liian kiire tutista yhdessä täydessä hiljaisuudessa. Pian tämä yhteiskunta pysyy kasassa ainoastaan jännitteen avulla, joka syntyy kohti vastamyrkyn harhaa hapuilevien sosiaalisten atomien välille. Yhteiskunta on vesivoimala, jonka turbiinit pyöriivät padotuilla kyyneleillä, jotka meinaavat koko ajan vuotaa yli.

”OLEN MITÄ OLEN.” Valta ei ole koskaan aiemmin löytänyt yhtä vilpittömältä kuulostavaa iskulausetta. Jatkuvassa hajoamisen tilassa olevan, kroonisesti puolikuntoisen Minän ylläpito on nykyisen yhteiskuntajärjestyksen parhaiten varjeltu salaisuus. Heikko, masentunut, itsekriittinen, virtuaalinen Minä, tuo äärettömyyksiin asti sopeutuva subjekti, on juuri sellainen, jota loputon innovaatio ja tuotanto tarvitsee; sitä tarvitsee kiihtyvällä vauhdilla vanheneva teknologia, sosiaalisten

normien jatkuva muutos, loputon ja pakkomielteinen leviäminen. Se on samaan aikaan kaikista kyltymättömin kuluttaja – ja, paradoksaalisesti, *kaikkein tuottavin Minä* – joka heittäytyy suurimmalla mahdollisella innokkuudella pienimpäänkin *projektiin*, vain palatakseen sen päätyttyä takaisin toukkavaiheeseensa.

Mutta ”MITÄ MINÄ OLEN”? Lapsuudesta asti olen kahlannut maidon, hajujen, tarinoiden, äänten, tunteiden, lorujen, aineiden, eleiden, ideoiden, vaikutelmien, katseiden, laulujen ja ruoan virtojen läpi. Mitä minä olen? Minut on täysin sidottu paikkoihin, kärsimyksiin, esivanhempiin, ystäviin, rakkaisiin, tapahtumiin, kieliin, muistoihin, kaikenlaisiin asioihin, jotka selvästikään *eivät ole minää*. Kaikki se, mikä ankkuroi minut maailmaan, kaikki ne yhteydet, jotka määrittävät minut – ne eivät muodosta identiteettiä, jotain sellaista, minkä voisi näyttää käskystä. Ei, ne muodostavat yksittäisen, jaetun, elävän *olemisen*, josta vähän väliä kuoriutuu jokin, joka sanoo ”minä”. Kokemamme epäjohdonmukaisuuden tunne on yksinkertaisesti seurausta tuosta hölmöstä uskomuksesta minän pysyvyyteen, sekä siitä, kuinka häviävän vähän mietimme sitä, mikä loppujen lopuksi muodostaa meidät.

On etovaa nähdä Reebokin ”OLEN MITÄ OLEN”-slogan kohotettuna pilvenpiirtäjän päälle Shanghaissa. Kaikkialla Länsi vierittää kaduille lempitroijanhevostaan: vastakkaisuutta minän ja maailman, yksilön ja ryhmän, kiintymyksen ja vapauden välille. Vapaus ei ole kiintymyksistä vapautumista, vaan *käytännön kykyä* hoitaa niitä, liikkusella niiden tiloissa, muodostaa tai katkaista niitä. Suku on olemassa sukuna – pahimpana sellaisena – vain niille, jotka ovat luopuneet yrityksistä muuttaa sen rajoittavia mekanismeja, tai jotka eivät tiedä miten sen tekisivät. Vapaus repiä itsensä irti on aina ollut pelkkä haamu vapaudesta. Emme voi vapautua siitä, mikä sitoo meitä yhteen, menettämättä sitä, mihin voimavaramme kohdistuvat.

”OLEN MITÄ OLEN” ei siis ole pelkkä valhe, pelkkä mainoskampanja, vaan *sotilaallinen* kampanja, sotahuuto kaikkea sitä vastaan, mikä on olemassa ihmisten välillä; jokaista vaikeasti määriteltävää asiaa, kaikkea sitä vastaan, mikä sitoo ihmisolentoja yhteen näkymättömin sitein. Kaikkea sitä vastaan, mikä estää täydellisen lohduuttomuuden – itse olemassaolon edellytyksiä ja sitä, mikä estää koko maailmaa näyttämästä ja tuntumasta vain yhdeltä suurelta moottoritieltä, sirkukselta tai uutuuttaan hehkuvalta kaupungilta. Puhtaalta tylsyydeltä: Intohimottomalta, mutta järjestelmälliseltä. Tyhjilleen jääneeltä tilalta, jossa ei liiku mikään paitsi rekisteröidyt kehot, molekulaariset autot ja palvotut hyödykkeet.

Ranska ei olisi ahdistuslääkkeiden isänmaa, masennuslääkkeiden paratiisi ja neuroosien Mekka, jolle se olisi samalla Euroopan mestari tuntikohtaisessa tuottavuudessa. Sairaus, väsymys ja masennus voidaan nähdä *yksilöiden* oireina kokonaisvaltaisemmasta taudista, joka täytyy parantaa. Nämä oireet ovat osallisia vallitsevan järjestyksen ylläpitoon, edesauttavat kuuliaista sopeutumista idioottimaisiin normeihin, vastaavat kainalosauvojeni modernisoinnista. Ne määrittävät valinnanvapauteni, taipumusteni ja halujeni rajat. ”Koskaan ei ole liian myöhäistä muuttua, tiedäks.” Mutta, kun näitä rajoja tarkastellaan *faktoina*, niissä pysymisessä epäonnistuminen saattaa johtaa Minän olemassaolon ajatuksen purkautumiseen. Silloin rajanylytyksistä tulee vastarintaa nykyisessä sodassa. Niistä tulee kapinaa ja vastavoima kaikelle, mikä yrittää normalisoida meidät, amputoida meidät. Minuus ei ole jokin kriisitilassa oleva asia sisällämme, vaan muotti, johon meidät yritetään survoa. He haluavat minuuksemme olevan hyvin rajattuja, erillisiä, ominaisuuksien mukaan luetteloitavissa, hallinnoitavissa. Todellisuudessa emme ole muuta kuin olentoja olentojen joukossa, omanlaisiamme vastaavien seassa, elävää kudosta maailman lihasta. Toisin kuin

meille on lapsuudesta asti toivotettu, älykkyys ei tarkoita sopeutumiskykyä tai sitä, että sopeutumiskyky olisi älykkyyttä. Jos se on älykkyyttä, on se orjien älykkyyttä. Sopeutumisemme rajat, väsymyksemme ja kyllästymisemme – ne ovat *ongelmia* vain heille, jotka pyrkivät alistamaan. Alistajien näkemysten reunat määrittävät ainoastaan lähtöpisteen, tapaamispisteen potentiaalisille rikoskumppaneille. He auttavat meitä näkemään vahingoittuneemman, mutta suunnattomasti helpommin jaettavan maiseman kuin mitä kaikki tämän yhteiskunnan itseään varten ylläpitämät harhaiset kulissit ovat yhteensä.

Emme ole masentuneita, olemme lakossa. Niille, jotka kieltäytyvät hallitsemasta itseään, ”masennus” ei ole tila, vaan siirtymä, pieni askel kohti irtisanoutumista *poliittisesta*. Eikä siitä edespäin ole muuta tietä rauhaan kuin lääkitys ja poliisi. Tämä on syy sille, miksi nyky-yhteiskunta ei epäröi antaa Ritalinia liian eläväisille lapsilleen, kouruttaa ihmisiä eliniäksi lääkkeisiin, ja väittää tunnistavansa ”käytöshäiriöitä” kolmevuotiailla. Tämä on seurausta siitä, että ajatus Minän olemassaolosta on alkanut murentua.

TOINEN PIIRI: ”VIIHDE ON ELINTÄRKEÄÄ”

Hallitus, joka julistaa hätätilan viisitoistavuotiaita kakaroita vastaan. Maa, joka hakee turvaa jalkapallojoukkueen sylistä. Sairaalapedillä makaava poliisi, joka valittaa olevansa ”väkivallan” uhri. Pormestari, joka säättää lakeja puumajojen rakentajia vastaan. Kaksi kymmenvuotiaasta lasta syytettyinä pelihallin polttamisesta Chellesissä. Tämä aikakausi on erittäin hyvä tekemään farsseja mistä tahansa tilanteesta. Uutismedian paheksuvat ja valittavat sävyt eivät ole onnistuneet vaimentamaan naurunpurskahduksia, joilla tällaiset uutiset otetaan vastaan.

Räjähtävä nauru on ainoa järkevä reaktio kaikille uutisoijien pöydälle nostamille vakaville ”kysymyksille”. Otetaan kaikkein tavanomaisin esimerkki: Ei ole mitään ”maahanmuuttokysymystä”. Kuka enää kasvaa siellä, missä syntyi? Kuka enää elää siellä, missä kasvoi? Kuka työskentelee siellä, missä elää? Kuka elää siellä, missä esivanhempansa elivät? Ja kenen lapsia ovat nämä aikamme lapset, vanhempiensa vai television? Todellisuudessa meidät on kokonaan revitty irti kaikesta kuulumisesta, me emme ole enää mistään kotoisin, ja sen seurauksena meillä on – uudenlaisen turismin lisäksi – kiistatonta kärsimystä. Historiamme on kolonisaation, muuttoliikkeen, sotien, maanpaon, kaikkien juurien tuhoamisen historiaa. Se kertoo tarinaa siitä, mikä on tehnyt meistä tämän maailman muukalaisia, vieraita omissa perheissämme. Opetus on erottanut meidät *meidän* kielestämme, tosi-TV-laulukilpailut *meidän* lauluistamme, pornografia *meidän* lihastamme, poliisit *meidän* kaupungistamme, palkkatyö *meidän* ystävistämme. Lisätkäämme tähän

Ranskan valtion suorittama raivokas ja sekulaari yksilöllistäminen, joka luokittelee, vertailee, kouluttaa ja erottaa yksilöt toisistaan varhaisesta lapsuudesta saakka; joka vaistonomaisesti kitkee kaikki solidaarisuuden rippeet, jotka olisivat voineet paeta sitä. Se tuhoaa kaiken puhtaan kansalaisuuden ympäriltä, ja jäljelle jää vain tasavaltaan kuulumisen tunne. Ranskalainen – enemmän kuin kukaan muu – on kodittomuuden ruumiillistuma, kurjuuden. Hänen vihansa muukalaisia kohtaan pohjaa hänen vihaansa itseään kohtaan *muukalaisena*. Pelosta ja katkeruudesta muodostunut tunne lähiötä kohtaan ei ole muuta kuin reaktio omaan juurettomuuteen. Hän ei voi lakata kadehtimasta ”ghettoalueita”, joissa sentään on edes vähän yhteisöllisyyttä jäljellä, muutamia yhteyksiä ihmisten välillä, hieman ei-valtiollista solidaarisuutta, epämuodollinen talous – organisaatio, joka ei vielä ole täysin irrallaan niistä, jotka organisoivat sitä. Olemme tulleet sellaiseen pisteeseen, että voimme tuntea itsemme ranskalaisiksi vain kiroamalla maahanmuuttajat ja ne, jotka ovat *näkyvämmiin muukalaisia*. Tässä maassa maahanmuuttajat ovat oudon suvereenissa asemassa: *ilman maahanmuuttajia saattaisi kadota ranskalaisuuskin*.

Ranska on koulujensa luomus, ei toisin päin. Elämme äärimmäisen koulutetussa yhteiskunnassa, jossa pääsykokeesta läpi pääseminen muistetaan eräänlaisena siirtymäriittinä. Yhteiskunnassa, jossa eläkeläiset muistelevat, kuinka he epäonnistuivat jossain kokeessa neljä vuosikymmentä aiemmin ja kuinka se pilasi heidän koko uransa ja elämänsä. Kansalliset koulut ovat viimeiset 150 vuotta luoneet uudenlaista subjektikäsitystä. Ne ovat luoneet ihmisiä, jotka hyväksyvät kilpailun, kunhan saavat tasaveroiset mahdollisuudet; jotka haluavat vain kaikkien saavan elämistään reilun korvauksen ansioidensa mukaan, ikään kuin jossain kilpailussa; jotka hiljaisesti kunnioittavat kulttuuria, lakeja ja luokan parhaita oppilaita. Jopa heidän kiintymyksensä intellektuellien suuria kritiikkejä kohtaan sekä kapitalisminvastaisuus on

sidottu rakkauteen koulutusta kohtaan. Valtion tuottama subjektikäsitely on juuri se, joka on hajoomassa, se, joka joka päivä murenee vähän enemmän kouluinstituution rappeutumisen myötä. Kahdenkymmenen vuoden tauon jälkeen tapahtunut katukoulujen ja -kulttuurin uudelleenilmaantuminen kansallisen koulujärjestelmän ja sen pahvikulttuurin haastajaksi on syvin trauma, mitä ranskalainen universalismi tällä hetkellä joutuu käymään läpi. Tässä äärioikeistolaisimmat ovat samassa veneessä katkerimpien vasemmistolaisten kanssa. Pelkän Jules Ferryn nimen kuulemisen, miehen, joka oli kolonialismin teoreetikko ja Thiersin ministeri Kommuunin murskaamisen aikaan, pitäisi herättää epäilyksiä tätä instituutiota kohtaan.¹

Kun näemme jostakin ”kansalaisvalvojen komiteasta” tulevan opettajan tai vastaavan valittavan television iltauutisissa kuinka *heidän* koulunsa on poltettu, muistelemme kuinka usein kakarana unelmoimme koulun polttamisesta. Kun kuulemme vasemmistolaisen intellektuellin röyhtäilevän nuorisojengien barbaarisuudesta näiden huudellessa ohikulkijoille kaduilla, varastellessa kaupoista, polttaessa autoja ja leikkiessä kissaa ja hiirtä mellakkapoliisin kanssa, muistamme mitä sanottiin ”rokkareista” 60-luvulla tai mitä Apassista sanottiin ”Belle Époqueessa”. Seinen oikeuden tuomarihan kirjoitti vuonna 1907, kuinka ”viime vuosina on ollut muotia käyttää yleisnimeä *apassit* viittauksena kaikkiin vaarallisiin yksilöihin, rikollisjengeihin, yhteiskunnan vihollisiin ilman isänmaata tai perhettä, kaikkien velvollisuuksiensa välttelijöihin, jotka ovat valmiita tekemään kaikista uskaliaimmat yllätyshyökkäykset sekä kaikenlaisia hyökkäyksiä ihmisiä tai omaisuutta vastaan.” Nämä jengit, jotka karttavat työtä, kantavat

---

¹ Kommuunin murskaamisen jälkeen Ferrystä tuli opetusministeri. Hän sääti ”Jules Ferry -lait”, joilla ensi kertaa perustettiin koulutus kaikille vuonna 1881. Seuraavana vuonna koulutuksesta tehtiin pakollista.

naapurustojensa nimeä ja haastavat poliisin, ovat jokaisen parhaaseen ranskalaiseen malliin yksilöllistetyn kunnan kansalaisen painajainen. Heissä ruumiillistuu kaikki, minkä jälkimmäiset ovat hylänneet – kaikki se mahdollinen riemu, jota heillä ei koskaan tule olemaan. Siinä on tiettyä epäkunnioitusta, kun *on olemassa* maassa, jossa omia laulujaan laulavaa lasta pilkataan sanomalla: ”Lopeta, aiheutat vielä ongelmia!” Maassa, jossa akateeminen kastroatio tuottaa sukupolvikaupalla hyvin valvottuja työntekijöitä. Mesrinen¹ ympärillä sitkeästi elävä sädekehä ei niinkään liity hänen rehellisyyteensä ja rohkeuteensa, vaan siihen, että hän kosti sen, minkä jokaisen kuuluisi kostaa. Tai pikemminkin: mikä meidän kaikkien tulisi kostaa *suoraan*, sen sijaan jatkamme epävarmuuksissamme jahkailua. Ei ole epäilystäkään siitä, etteivätkö ranskalaiset jatkuvasti kostaisi toisilleen sitä hävitystä, joka heidät on pakotettu hyväksymään: lukemattomat halpamaiset juorut ja panettelut, häijyn pienimuotoisen passiivisaggressiivisuuden ja ilkeämieliset kohteliaisuudet. Olikin jo korkea aika sille, että ”*vitun sika!*” korvasi vanhan kunnan ”*kyllä, herra konstaapeli!*” Tässä mielessä joidenkin jengien suoraviivainen vihamielisyyksyys henkii vain hieman vähemmän tukahdutettua säädyttömyyttä, myrkyllistä ilmapiiriä, mätää henkeä, halua hukuttaa koko maa pelastavaan tuhoon.

On rikos kutsua ”yhteiskunnaksi” tätä muukalaisten massaa, jossa elämme. Jopa sosiologit ovat hiljattain alkaneet pohtia luopumista koko käsitteestä, joka sadan vuoden ajan toi heille leipää pöytään. Nyt he ovat alkaneet suosimaan vertauskuvallista *verkostoa* kuvailemaan tätä kyberneettisten yksinäisyyksien yhdistymisiä, heikkojen vuorovaikutusten pullamössöä, jotka kantavat erilaisia nimityksiä, kuten ”kollega”, ”yhdyshenkilö”, ”kaveri” tai ”tuttu”. Joskus tällaiset verkostot kuitenkin

---

¹Mesrine oli kuuluisa ranskalainen rikollinen ja vankikarkuri, jonka poliisi murhasi 1979.

tiivistyvät *miljöiksi*, joissa ei jaeta muuta kuin koodeja, ja joissa ei tapahdu muuta kuin identiteetin jatkuvaa jälleenrakentamista.

Olisi ajanhukkaa kuvailla yksityiskohtaisesti sitä, mikä nykyisissä sosiaalisissa suhteissa on kuolemaisillaan. On sanottu pariskuntien ja perheiden tekevän paluuta sosiaalisina yksikköinä. Mutta paluuta tekevä perhe ei ole sama, joka aikoinaan lähti. Sen paluu ei ole mitään muuta kuin uusi musta vallitsevassa erilleen pilkkomisen trendissä. Jokainen voi todistaa perhetapahtumissa vuodesta toiseen tiivistyvän surullisuuden: väkinäiset hymyt, häpeä siitä, kun näkee jokaisen teeskentelevän turhaan, tunne kuin pöydällä makaisi ruumis, ja kaikki käyttäytyvät kuin tilanteessa ei olisi mitään erikoista. Flirtistä avioeroon, yhdessä elämisestä yhteishuoltajuuden järjestämiseen – jokainen tuntee ydinperheen traagisen sisällöttömyyden, mutta vaikuttaa siltä, että suurin osa pitää siitä luopumista vielä suurempana tragediana. Perhe ei ole enää niinkään äidillisen vallan kuristusotetta tai väkivallan patriarkaattia, vaan lapsellista vellomista pumpulimaisessa riippuvuudessa, jossa kaikki on tuttua. Se on huoleton hetki maailmassa, jonka romahtamista kukaan ei voi kiistää – maailmassa, jossa ”itsenäistyminen” on ”pomon löytämisen” eufemismi. Heidän on helppo käyttää ”perhesidettä” biologiseen perheeseen oikeutuksena tukahduttaa jok’ikinen sisällämme palava liekki. Pakottaa meidät luopumaan aikuistumisesta – sekä kaikesta siitä, mikä on lapsuudessa vakavaa – sillä verukkeella, että ovat kasvattaneet meidät. Sellaiselta korroosiolta on suojauduttava.

Pariskunta on kuin suureen sosiaalisen fiaskon pohjanoiteeraus. Se on keidas keskellä ihmisyyden autiomaata. Me vain etsimme ”intiimiyden” nimissä kaikkea sitä, mikä nykypäivän sosiaalisista suhteista niin selvästi puuttuu: lämpö, yksinkertaisuus, totuus, elämää ilman teatteria tai katsojaa. Mutta kun rakkauden ensihuuma on mennyt

ohi, ”intiimiys” riisuu keisarin vaatteensa: myös se itse on sosiaalinen keksintö – se puhuu naistenlehtien ja psykologian kieltä, ja se on yhtä vastenmielisen kyllästetty strategioilla kuin kaikki muukin. Siellä ei ole yhtään sen enempää totuutta kuin missään muuallakaan, myös siellä vallitsevat vierauden lait ja valheet. Ja kun joku – kuin ihmeen kaupalla – tajuaa tämän totuuden, hän alkaa vaatia sellaista jakamisen muotoa, joka on ristiriidassa koko pariskuntakäsityksen kanssa. Se, mikä saa ihmiset rakastamaan toisiaan, tekee heistä myös rakastettavia, ja pilaa utopian ”autismista kahdelle”.

Tosiasiassa kaikkien sosiaalisten muottien hajoaminen on taivaan lahja. Se on ihannetila massiivisille kokeiluille, kesyttömille uusille järjestelyille, uudenaikaisille uskollisuuksille. Tämä kuuluisa ”vanhemmista eroaminen” on aiheuttanut vastakkainasettelun maailman kanssa, joka vaatii meiltä pikkuvanhaa selväjärkisyttä ja enteilee kauniita kapinoita. Voimme nähdä pariskunnan kuolemassa kollektiivisen affektiivisuuden muotojen synnyn – nyt, viimein, kun seksi on kulutettu loppuun, kun maskuliinisuuden ja feminiinisuuden käsitteet vuotavat koinsyömistä vaatteistaan, kun kolme vuosikymmentä väsymätöntä pornografista innovaatiota on kuihduttanut kaiken transgression, vapautumisen ja voimaantumisen viehätyivoiman. Pyrimme luomaan poliittisen solidaarisuuden perustan siitä, mikä ihmissuhteissa on ehdotonta. Sellaisen perustan, jossa ei kasva yksinkään valtiollinen siemen kuin mustalaisleirillä. Ei ole mitään syytä sille, mikseivät loputtomat avustukset, joita monet sukulaiset tuntuvat pakonomaisesti antavan proletarisoidulle jälkikasvulleen, voisivat tukea sosiaalista vallankumousta. ”Itsenäistyminen” voi yhtä hyvin tarkoittaa sitä, että oppii taistelemaan kaduilla, ottamaan haltuun tyhjiä rakennuksia, lopettaa työnteko, varastamaan kaupoista ja rakastamaan hullun lailla toisiamme.

KOLMAS PIIRI:

”ELÄMÄ ON EPÄVARMAA, TERVEYS, RAKKAUS ON EPÄVARMAA – MIKSI TYÖN PITÄISI OLLA POIKKEUS?”

Ranskassa ei ole sekavampaa kysymystä kuin kysymys työstä. Mikään suhde ei ole epämuodostuneempi kuin ranskalaisen ja työn välillä oleva suhde. Mene Andalusiaan, Algeriaan tai Napoliin. Siellä työtä halveksitaan, syvästi. Mene Saksaan, Yhdysvaltoihin tai Japaniin. Siellä työtä palvotaan. Asiat muuttuvat, en kiellä sitä. Japanissa on paljon *otakuja*, Saksassa *frohe Arbeitsloseja* sekä Andalusianssa *workaholiceja*.¹ Mutta toistaiseksi nämä ovat pelkkiä kuriositeetteja. Ranskassa menemme kontallemme, ja konttaamme ylös hierarkian portaita samalla lohdutellen itseämme, ettemme oikeasti välitä tästä kaikesta paskaakaan. Paiskimme rättiväsyneinä töitä iltakymmeneen jos on pakko, mutta emme myöskään koe tunnontuskia toimistotarvikkeiden näpistelystä tai varastosta pöllityn tavaran myymisestä. Vihaamme pomoja, mutta haluamme olla töissä hinnalla millä hyvänsä. Työpaikka on kunnia, mutta työssäkäynti on alistumisen ele. Eli siis: täydellisen kirkas malliesimerkki hysteriaasta. Rakastamme vihatessamme, vihaamme rakastaessamme. Ja tunnemme kaikki sen hysteerikon hämmennyksen ja sekavuuden, kun tämä menettää uhrinsa – isäntänsä. Useimmiten hän ei koskaan toivu.

Tämä neuroosi muodostaa perustan, josta hallitus toisensa jälkeen pystyi julistamaan sodan työttömyyttä vastaan,

---

¹*Otaku* tarkoittaa henkilöä jolla on pakkomielteinen kiinnostus sarjakuviin, piirrettyihin ja videopeleihin. *Frohe arbeitslos* tarkoittaa iloista työtöntä. *Workaholic* taas työnarkomaania.

samalla kun entiset esimiehet pakkautuvat kännyköineen Punaisen ristin turvakoteihin Seinen rannalle. Samalla kun työministeriö rukkasi huolella tilastojaan saadakseen työttömyysluvut alle kahteen miljoonaan. Samalla kun – kuten Ranskan valtiokin on myöntänyt – sosiaaliapu ja huumekauppa olivat ainoat asiat, jotka estivät kapinoita syttymästä. Työ-ismin ylläpidosta riippuu Ranskan henkisen talouden lisäksi myös koko maan poliittinen vakaus.

Suokaa anteeksi, jos meitä ei kiinnosta vittuakaan.

Kuulumme sukupolveen, joka elää *erittäin hyvin* tässä kuvitelmassa. Joka ei ole koskaan luottanut siihen, että saisi eläkettä tai oikeuteen tehdä työtä, puhumattakaan oikeuksista töissä. Sukupolveen, joka ei ole edes ”prekaarin”, kuten militantin vasemmiston kaikista edistyneimmät ryhmittymät tykkäävät prekaarin kohdalla teoretisoida, sillä prekaarina olo tarkoittaa sitä, että määrittää itsensä yhä suhteessa työn diskurssiin, tai oikeastaan *sen maatumiseen*. Hyväksymme välttämättömyyden saada rahaa jostain, saada sitä keinolla millä hyvänsä, sillä tällä hetkellä on mahdotonta tulla toimeen ilman sitä, mutta hylkäämme ajatuksen työnteon välttämättömyydestä. Emme sitä paitsi enää tee töitä – me lusimme.

Firma ei ole paikka, jossa olemme olemassa, se on paikka, jonka läpi kuljemme. Emme ole kyynisiä, olemme vain vastahakoisia tulemaan huijatuksi. Henkilöstöhallinnon managerien suureksi pettymykseksi kaikki heidän puheensa motivaatiosta, laadusta ja henkilökohtaisesta investoinnista menevät meillä yhdestä korvasta sisään ja toisesta ulos. He sanovat meidän olevan pettyneitä liike-elämään, että liike-elämä ei onnistunut kunnioittamaan vanhempiemme uskollisuutta, että se potki heidät pihalle liian nopeasti. He valehtelevat. Pettyäkseen täytyy ensin toivoa. Emmekä ole koskaan toivoneet yritysmaailmalta

mitään. Näemme sen sellaisena kuin se on, ja sellaisena kuin se on aina ollut: hullujen hommana, josta löytyy erilaisia mukavuustasoja. Vanhempiemme puolesta suremme vain sitä, että he tipahtivat tähän ansaan. Ainakin ne, jotka uskoivat.

Työn kysymyksen ympärillä pyörivä sentimentaalinen hämmennys voidaan selittää näin: työn käsite on aina pitänyt sisällään kaksi ristiriitaista ulottuvuutta, *riiston* ja *osallistumisen*. Yksilölliseen ja kollektiiviseen työvoimaan kohdistuva *riisto* lisäarvon yksityisen tai sosiaalisen anastuksen kautta; *osallistuminen* puolestaan kohdistuu yhteiseen ponnisteluun, joka yhdistää niitä, jotka tekevät yhteistyötä tuotantomaailman sydämessä. Nämä kaksi ulottuvuutta sekoittuvat järjettömällä tavalla työn käsitteessä. Se selittää työläisten välinpitämättömyyden sekä marxilaista retoriikkaa – joka kiistää osallistuvan ulottuvuuden – että riiston ulottuvuutta kiistävää manageriretoriikkaa kohtaan. Tästä johtuu traagisen ambivalentti suhteemme työhön: työ vieraannuttaa meidät teoistamme, mutta samalla siinä, miten laitamme likoon jonkin osan itsestämme, on myös jotain ihailtavaa. Onnettomuus on jo tapahtunut: se on kaikessa, mikä täytyi tuhota, kaikessa, mikä täytyi repiä juurineen, jotta työstä saattoi tulla *ainoa olemassaolon tapa*. Työn kauhu ei ole niinkään työssä itsessään kuin järjestelmällisessä, vuosisatoja kestäneessä kaiken sellaisen hävittämisessä, mikä ei ole työtä, kuten perehtyneisyys omaan naapurustoon ja ammattiin, kylään, kamppailuun, sukuun; kiintymys paikkoihin, olentoihin, vuodenaikoihin sekä tapoihin tehdä ja puhua.

Tässä on nykyhetken paradoksi: työ on vienyt ihmiseltä kaikki muut tavat olla olemassa, mutta samaan aikaan työntekijä itse muuttuu yhä tarpeettommammaksi. Saavutukset tuottavuuden, ulkoistamisen, teollistumisen sekä automatisoidun ja digitaalisen tuotannon saralla ovat olleet niin suuret, että ne ovat vähentäneet lähes nollaan

minkä tahansa tuotteen valmistamisessa tarvittavan elävän työvoiman määrän. Elämme paradoksaalisesti työttömien työläisten yhteiskunnassa, jossa viihde, kulutus ja vapaa-aika vain korostavat sitä tyhjyyttä, jota meitä yritetään estää näkemästä. Carmauxin kaivos, joka tunnetaan väkivaltaisten lakkojen historiasta, on nyt uudelleenrakennettu Cape Discoveryksi. Se on viihdekompleksi, jossa voi skeitata ja pyöräillä. Yhtenä merkittävänä nähtävyytenä on “Kaivosmuseo”, jossa lomailijoille simuloidaan metaaniräjähdyksiä.

Yhtiöissä työ jaetaan yhä selkeämmin kahtia: asiantuntijuutta vaativiin asemiin tutkimuksessa, suunnittelussa, hallinnossa, koordinaatiossa ja kommunikaatiossa, jotka soveltavat uusien kyberneettisten tuotantoprosessien vaatimaa tietoa; ja töihin, joissa ei vaadita osaamista eikä koulutusta, ihmisiin, jotka valvovat ja ylläpitävät tuotantoprosessia. Edellä mainittuja on vain vähän ja he ovat erittäin korkeasti palkattuja, ja paikat ovat niin himoituita, että niissä oleva vähemmistö tekee mitä tahansa välttääkseen asemansa menettämisen. Heidät ja heidän työnsä on tehokkaasti sidottu yhteen ahdistuksen köydellä. Johtajat, tiedemiehet, lobbaajat, tutkijat, ohjelmoijat, kehittäjät, konsultit ja insinöörit eivät *koskaan* lopeta työntekoa. Jopa heidän seksielämänsä tarkoitus on lisätä tuottavuutta. ”Liiketoiminta on luovimmillaan silloin, kun läheisten suhteiden määrä on suurimmillaan”, kirjoitti eräs henkilöstöhallinnon filosofi. ”Liikekumppanit”, kirjoitti eräs Daimler-Benziltä, ”ovat tärkeä osa liiketoiminnan pääomaa [...] Heidän motivaationsa ja tietotaitonsa, heidän kykynsä keksiä ja heidän asiakkaan haluille kohdistama huomio muodostavat innovatiivisten palveluiden raaka-aineen [...] Heidän käytöksensä, heidän sosiaalinen ja emotionaalinen kyvykkyytensä, ovat yhä tärkeämpi tekijä heidän työnsä arvioinnissa [...] Menestystä työssä ei enää arvioida työhön käytettyjen tuntien määrän, vaan saavutettujen päämäärien ja tulosten laadun perusteella. Heistä on

tullut yrittäjiä.”

Tehtävistä, joita ei voida antaa automaation käsiin, muodostuu epämääräinen rykelmä työnimikkeitä. Ne ovat kenen tahansa vanhan ihmisen hommaa – niihin kuuluvat varastonhoitajat, liukuhihnatyöläiset, kausityöläiset jne. Tämä on joustava, erikoistumaton työntekijöiden luokka, joka liikkuu tehtävästä toiseen koskaan erikoistumatta mihinkään. Se ei voi enää edes liittoutua varteenotettavaksi voimaksi. Se on hajallaan tuotantoprosessin ytimen ulkopuolella valmiina tukkimaan aukot, joita ei vielä ole onnistuttu mekanisoimaan. Se on pätkätyöläinen, hahmo, joka ei enää ole työläinen, jolla ei enää ole *ammattia* – vain kykyjä, joita hän myy minne voi – ja jonka jatkuva saatavilla oleminen on jo itsessään eräänlaista työtä.

Tämä työvoima on tärkeää ja välttämätöntä koneen tehokkaan toiminnan kannalta. Sen laidoilla kasvaa tarpeettomaksi käynyt enemmistö, joka on selvästikin hyödyllinen tuotannon sujuvuuden kannalta, mutta josta ei ole enää muuhun. Tämä tilanne tuo mukanaan riskin siitä, että nämä joutilaat alkavat sabotoida konetta. Tästä syntyy nykyistä tuotantojärjestelmää vainoava haamu. Kaikki eivät vastaa kysymykseen ”miksi työskennellä?” samaan tapaan kuin tämä entinen sosiaaliavun saaja: ”hyvinvointini vuoksi. Tarvitsen tekemistä.” *On suuri riski, että teemme työn itse joutilaisuudesta.* Tämä kelluva väestönosa täytyy jotenkin pitää kiireisenä. Mutta tähän päivään mennessä he eivät ole löytäneet palkkoja parempaa kurinpitokeinoa. Siksi on välttämätöntä yrittää heikentää ”sosiaalietuuksia”, jotta kaikista levottomimmat, ne, jotka antautuvat vasta kun vaihtoehtoina on nälkäkuolema tai vankilassa mätäneminen, saadaan houkuteltua takaisin palkkatyön helmoihin. ”Henkilökohtaisten palveluiden” nopeasti kehittyvän orjakaupan täytyy kasvaa: siivous, tarjoilu, hieronta, kotiapulaisuus, seksityö, kotihoito, terapointi, erityisopetus jne. Tämän kylkiäisinä tulee jatkuva turvallisuuden, hygienian, kontrollin ja kulttuurin

standardien kasvu, sekä erilaisten muoti-ilmiöiden alati kiihtyvä kierrättäminen. Tämän kaiken on tapahduttava, jotta kyseisille palveluille olisi tarvetta. Esimerkiksi Rouenissa meillä on nyt ”ihmisparkkimittareita”: ihmisiä, jotka odottavat kadunkulmassa antaakseen parkkilipukkeen, ja sateen sattuessa vuokraavat vielä sateenvarjon.

Työn järjestys oli maailman järjestys. Ne, jotka pelkäävät, mitä tulee sen jälkeen, ovat tuhon todisteiden rampauttamia. Nykypäivänä työ ei ole niinkään sidottu tavaroiden tuottamisen *taloudelliseen* välttämättömyyteen kuin *poliittiseen* välttämättömyyteen tuottaa tuottajia ja kuluttajia, sekä siihen, että työn järjestys säilyy keinolla millä hyvänsä. *Itensä* tuottamisesta on tulossa vallitseva puuha yhteiskunnassa, jossa tuotannolla ei enää ole päämäärää – puuhissaan he muistuttavat pajastaan hädettyä puuseppää, joka epätoivoissaan vasaroi ja sahaa itseään. Kaikki nuo työhaastatteluisia hymyilevät nuoret, jotka ovat valkaisseet hampaansa saadakseen etulyöntiaseman, jotka menevät yökerhoihin kohottamaan firman yhteishenkeä, jotka opettelevat englantia edetäkseen uraputkessa, jotka eroavat tai menevät naimisiin siirtyäkseen tikkailla ylöspäin, jotka ottavat kursseja *johtajuudesta* tai ”itsen kehittämisestä” voidakseen paremmin ”hallita konflikteja”. Eräs guru sanoi: ”kaikista intiimein ’itsen kehittäminen’ johtaa emotionaalisen vakauden kasvuun, tasaisempiin ja avoimpiin suhteisiin, terävämpään intellektuaaliseen keskittymiseen ja näin ollen parempaan taloudelliseen suorituskykyyn.” Tämä pieni vilisevä väkijoukko, joka kärsimättömästi odottaa työpaikan saantia samalla, kun on valmis tekemään mitä tahansa saadakseen tilanteen näyttämään luonnolliselta, on tulosta yrityksestä pelastaa työn järjestys *mobilisoitumisen* etoksen avulla.

Mobilisoituminen tarkoittaa sitä, että työhön ei suhtauduta toimintana vaan *mahdollisuutena*. Jos

työtön poistaa lävistyksensä, käy parturissa ja pitää itsensä kiireisenä ”projekteilla”, jos hän todella näkee vaivaa ”työllistettävyytensä” eteen, kuten on tapana sanoa, se johtuu siitä, että näin hän osoittaa valmiutensa, mobilisoitumisensa. Mobiilius on tämä pieni erkaantuminen itsestä, tämä minimaalinen irrottautuminen siitä, mistä muodostumme, tämä outo olosuhde, jonka mukaan itseys voi nyt olla työnteon kohde. Nyt onkin tullut mahdolliseksi myydä *itsensä* pelkän työvoimansa sijaan, tulla palkituksi siitä, mitä on, eikä siitä, mitä tekee. On mahdollista tulla palkituksi hienostuneesta sosiaalisten koodien hallinnasta, suhdetaidoista, hymystä ja tavasta tuoda itseä esiin. Tämä on sosialisatian uusi standardi.

Mobiiliuden mukana tulee työn kahden ristiriitaisen navan yhdistyminen: osallistumme itsemme riistämiseen ja kaikkeen osallistumiseen liittyä riistoa. Ihannetilanteessa jokainen on pienyritys, oma pomonsa, oma tuotteensa. Kävi sitten töissä tai ei, kyse on kontaktien, kykyjen ja verkostojen luomisesta – lyhyesti: ”ihmispääomasta”. Kaikkialle ulottuvasta mobilisoitumisen velvoitteesta näkyy hallitsevien valtojen pyrkimys ylläpitää työn valtaa siitä huolimatta, että sen konkreettinen luonne on kadonnut.

Vallitseva tuotantokoneisto on näin ollen, toisaalta jättimäinen kone henkiselle ja fyysiselle mobilisaatiolle, joka imee energiaa pois tarpeettomiksi tulleista ihmisistä ja toisaalta lajittelukone, joka tarjoaa sopeutuneille alamaisille selviytymisen mahdollisuuden ja torjuu kaikki ”ongelmayksilöt”, jokaisen, jossa ruumiillistuu toisenlainen elämä, ja joka sitä kautta vastustaa konetta. Toisaalta haamuja herätetään henkiin ja toisaalta elävät jätetään kuolemaan. Tämä on nykypäivän tuotantokoneiston poliittinen tarkoitus.

Organisoituminen työn tuolla puolen ja työtä vastaan, mobilisaation valtakunnan kollektiivinen hylkääminen,

nimenomaan *demobilisaatiosta* löytyvän elinvoiman ja kurinalaisuuden osoittaminen – se on rikos, jota polvillaan oleva sivilisaatio ei tule antamaan meille anteeksi. Mutta, todellisuudessa, se on ainoa tapa selvitä siitä.

NELJÄS PIIRI:

*”YKSINKERTAISEMPAA, HAUSKEMPAA,
LIKKUVAMPAA, TURVALLISEMPAA”*

Meille on puhuttu tarpeeksi ”kaupungista” ja ”maaseudusta”, sekä etenkin niiden mukamas muinaisesta vastakkainasettelusta. Niin läheltä kuin kaukaa katsottuna mikään, mikä ympäröi meitä, ei näytä siltä. Kyseessä on yksi ainoa urbaani kudos ilman muotoa tai järjestystä; lohduuton vyöhyke, loputon ja määrittämätön globaali jatkumo museomaisia keskustoja ja luonnonpuistoja, suunnattomia asuinlähiöitä ja massiivisia maataloushankkeita, teollisuusalueita ja asuinalueita, maaseutukievareita ja trendibaareja: metropoli. Muinainen kaupunki oli tietenkin olemassa, kuten olivat myös keskiajan ja modernin ajan kaupungit. Mutta ei ole sellaista asiaa kuin metropolitaaninen kaupunki. Metropoli syntetisoi kaikki alueet. Kaikki on samaa tilaa, jos ei maantieteellisesti niin verkostojen kutoutumisen ja sekoittumisen kautta.

Kaupunkia on alettu fetisoida nyt, kun se on lopultakin kadonnut, ja siitä on tullut historiaa. Lillen tehdasrakennuksista on tullut konserttisaleja. Le Havren uudelleenrakennettu betonikeskusta on nyt UNESCON maailmanperintökohteiden joukossa. Pekingin kiellettyä kaupunkia ympäröineet hutongit tuhottiin ja korvattiin turisteja varten hieman kauemmaksi rakennetuilla jäljitelmillä. Troyesissa laitetaan soraharkkorakennuksiin puolihirsistä tehty julkisivu. Tällainen pastissi muistuttaa eniten viktoriaanisia kaupunkeja Pariisin Disneylandissa.

Vallankumouksellisen kiihkeyden pesäkkeinä joskus toimineet historialliset keskustat on nyt viisaasti integroituu

osaksi metropolin organisaatiokaaviota. Ne on luovutettu turismille ja ylenpalttiselle kulutukselle. Ne ovat kuluttamisen satumaisia saarekkeitä, joita pönkitetään messuilla ja koristuksilla – ja tarvittaessa myös voimalla. Jokaisen ”joulu kylän” ahdistavaa sentimentaalisuutta tasapainottaa yhä suurempi joukko vartijoita ja poliisipartioita. Kontrollilla on uskomaton tapa integroitua tavarahyödykkeiden maisemaan, näyttää autoritaariset kasvonsa jokaiselle, joka haluaa nähdä ne. Tämä on fuusioiden, taustamusiikin, teleskooppipamppujen ja hattaran aikakausi. Tasaisina annoksina poliisivalvontaa ja hurmiota!

Tätä mieltymystä ”autenttisuuteen”, sekä sen mukana tulevaan kontrolliin, toteuttaa työväenluokkaisille asuinalueille tunkeutuva pikkuporvaristo. Kaupunkikeskustoista hädettynä ne löytävät syrjemmältä sen ”naapurustofiliksen”, jota valmistaloissaan kaipasivat. Häätäessään köyhät, autot ja maahanmuuttajat, *siivotessaan*, hankkiutuessaan eroon pöpöistä, pikkuporvaristo tuhoaa juuri, sen mitä tuli etsimään. Talonmies ja poliisi paiskaavat kättä kaupungin ilmoitustaululla ja kuvateksti kuuluu: ”Montauban, puhdas kaupunki.”

Samana säädyllyisyyden tunteen, joka pakottaa urbanistit puhumaan ”kaupunkien” (jotka he tuhosivat) sijaan ”urbaanista”, tulisi saada heidät luopumaan myös ”maaseudusta” (sillä sitä ei ole enää olemassa). Juuriltaan revityille stressaantuneille massoille näytetään sen sijaan kuva maaseudusta, haavekuva menneisyydestä, jonka lavastaminen on helppoa nyt, kun maaseudun väki on kulutettu loppuun. Se on territoriolle, alueelle, levittäytyvä mainoskampanja, jossa kaikki täytyy hinnoitella tai muuttaa kansalliseksi perinnöksi. Kaikkiällä on sama hyytävä tyhjiys, joka ulottuu kaikista kaukaisimpiin ja ruosteisimpiin kulmauksiin.

Metropoli on kaupungin ja maaseudun yhtäaikainen kuolema. Se on risteys, jossa kaikki pikkuporvarillinen yhdistyy keskellä tätä äärettömyyksiin levittäytyvää keskiluokkaa, yhtä lailla seurauksena maaseudun autoitumisesta kuin kaupunkien leviämisestäkin. Planeetan peittäminen lasilla sopisi mainiosti nykypäivän arkkitehtuurin kyynisyyteen. Koulu, sairaala tai media-keskus – ne ovat kaikki saman teeman muunnelmia: läpinäkyvyys, neutraalius, yhdenmukaisuus. Nämä massiiviset ja sulavat rakennukset laaditaan ilman mitään tarvetta tietää, mitä niihin tulee. Ne voisivat olla täällä tai missä tahansa muualla. Mitä tehdä kaikilla Pariisin La Défensen toimistorneilla, Lyonin La Part Dieu asuinkerrostaloilla tai EuraLillen ostoskomplekseilla? Ilmaisu ”*flambant neuf*”¹ kuvaa niiden kohtaloa täydellisesti. Skotlantilainen matkailija todisti tulen voiman ainutlaatuista viehättävyyttä nähtyään, kuinka Pariisin kapinalliset polttivat Hôtel de Villen toukokuussa 1871: ”En ole koskaan edes pystynyt kuvittelemaan mitään niin kaunista. Se on uskomatonta. En kiistä sitä, etteikö Kommuunin ihmiset ole pelottavia roistoja. Mutta mitä taiteilijoita! Eivätkä he edes ole tietoisia omasta mestariteoksestaan! [...] Olen nähnyt Amalfin raunioiden kylpevän Välimeren taivaansinisessä loistossa ja Tung- hoorin temppelien rauniot Punjabissa. Olen nähnyt Rooman ja monia muita asioita. Mutta mikään ei vedä vertoja sille, mitä näin tänä iltana.”

Metropolitaanisessa verkossa roikkuu vielä joitain palasia kaupungista ja joitain rippeitä maaseudusta. Mutta elinvoima on asettunut niin kutsutuille ”ongelma-alueille”. Paradoksi on siinä, että paikat, joiden ajatellaan olevan kaikkein elinkelvottomimpia osoittautuvat ainoiksi, joissa vielä jollain tapaa eletään. Vanha vallattu rötiskö tuntuu elävämmältä kuin niin kutsutut luksusasunnot, joihin voi vain laskea huonekalut ja naksauttaa sisustuksen

---

¹*Flambant neuf* tarkoittaa upouutta, kulumatonta.

kohdalleen seuraavaa muuttoa odotellessa. Monissa nykypäivän megalopoleissa slummit ovat viimeisiä eläviä ja elinkelpoisia alueita, sekä, tietenkin, kaikista kuolettavimpia. Ne ovat globaalien metropolien sähköisen sisustuksen kääntöpuoli. Uima-altaita metsästäneen pikkuporvariston hylkäämät Pariisiin pohjoispuolen asuintornit ovat heränneet eloon massatyöttömyyden myötä, ja nyt ne säteilevät energiaa enemmän kuin latinalaiskortteli. Niin sanoin kuin liekeinkin.

Suuri tulipalo marraskuussa 2005 ei ollut seurausta äärimmäisestä syrjäyttämisestä, kuten se on usein tapana esittää. Päinvastoin, siinä oli kyse alueen, territorion, täydellisestä hallussapidosta. Ihmiset voivat polttaa autoja siksi, että ottaa päähän, mutta mellakoiden pitäminen käynnissä kuukauden ajan, niin että samalla pidetään poliisi loitolla – sitä varten tarvitsee tietää, kuinka organisoitua, täytyy synnyttää rikoskumppanuuksia, täytyy tuntea alue täysin sekä jakaa yhteinen kieli ja vihollinen. Kilometrit ja viikot toisensa jälkeen tuli levisi. Uudet liekit vastasivat alkuperäisiin, ilmestyivät siellä, missä niitä vähiten odotettiin. Puskaradiota ei voi salakuunnella.

Metropoli on jatkuvan matalan intensiteetin konfliktin maaperä, jonka kulminaatiopisteitä olivat Basran, Mogadishun tai Nablusin valtaamiset. Kaupunki oli pitkään paikka, jota armeijan tuli välttää, korkeintaan piirittää, mutta metropoli soveltuu sodankäyntiin täydellisesti. Aseistettu konflikti on vain hetki konfliktin jatkuvassa uudelleenjäsentymisessä. Suurvaltojen johtamat taistelut muistuttavat jonkinlaista päättymätöntä poliisityötä metropolin mustissa aukoissa, ”oli kyse sitten Burkina Fasosta, eteläisestä Bronxista, Kamasagista, Chiapasista tai La Courneuvesta”. Taisteluita ei enää käydä päämääränä voitto tai rauha, tai edes järjestyksen palauttaminen, vaan tällaiset ”interventiot” ovat osa jatkuvaa, alati käynnissä olevaa loputonta turvallisuusoperaatiota. Sota

ei enää ole mikään ajallisesti erillinen tapahtuma, vaan se taipuu sarjaksi poliisin ja armeijan mikro-operaatioita turvallisuuden takaamiseksi.

Poliisi ja armeija kehittyvät rinnakkain toisiinsa kytkeytyneinä. Eräs kriminologi vaatii, että kansallinen mellakkapoliisi organisoituisi uudelleen pieniksi, ammattimaisiksi, liikkuviksi yksiköiksi. Sotilasakatemia, kurinpitomenetelmien kehto, harkitsee uudelleen omaa hierarkkista organisaatiotaan. Jalkaväenpataljoonaa johtava NATO -upseeri soveltaa ”osallistavaa menetelmää, jossa jokainen osallistuu toiminnan analysoimiseen, valmistelemiseen, toteuttamiseen sekä arviointiin. Suunnitelmaa pohditaan ja hiotaan päiväkausia, ja vielä harjoitusvaiheenkin aikana viimeisimmän tiedustelutiedon pohjalta [...] Kun kyse on ryhmähengen ja moraalin kohentamisesta, mikään ei vedä vertoja ryhmäsuunnittelulle.”

Asevoimat eivät vain sopeuta itseään metropoliin, ne tuottavat sitä. Näin ollen Israelin sotilaat ovat Nablusin taistelusta lähtien olleet sisustussuunnittelijoita. Kun palestiinalaiset sissit pakottivat heidät pois liian vaaralliseksi käyneiltä kaduilta, he oppivat etenemään sekä pysty- että vaakasuoraan urbaanin arkkitehtuurin ytimeen. He tekivät reikiä seiniin ja kattoihin liikkuaakseen niistä läpi. Israelin puolustusvoimien upseeri, joka on myös filosofian maisteri, selventää: ”vihollinen tulkitsee tilaa perinteisellä, klassisella tavalla, enkä halua totella tätä tulkintaa ja langeta hänen ansoihinsa. [...] Haluan yllättää hänet! Se on sodan ydin. Minun on pakko voittaa. [...] Tästä syystä omaksuimme seinien läpi liikkumisen metodologian. [...] Kuin tietään eteenpäin syövä mato.” Tässä kaikuu Blanquinin neuvo (joka oli tosin annettu kapinallisille), jonka mukaan Pariisin kapinallisten olisi vallattava talot barrikoitujen talojen varrelta puolustaakseen asemiaan; että heidän olisi tehtävä reikiä seiniin ja kattoihin puolustautuaakseen potentiaalisilta

vihollisilta; revittävä ovet ja käytettävä ne ikkunoiden barrikoimiseen; muutettava jokainen kerros tuliasemaksi.

Metropoli ei ole pelkkä urbaaniuden kasauma – se on kaupungin ja maaseudun lopullinen yhteentörmäys. Se on myös olentojen ja asioiden virta, joka kulkee valokuituverkoissa, luotijunissa, satelliiteissa ja valvontakameroissa. Samalla se pitää huolen siitä, ettei tämä maailma koskaan lakkaa kulkemasta suoraan kohti tuhoaan. Se on virta, joka haluaisi vetää mukaansa kaiken, *mobilisoida* meistä jokaikisen. Se on virta, jossa informaatio takoo meitä kuin jokin vihamielinen voima. Jossa ainoa jäljelle jäänyt vaihtoehto on pako. Jossa odottaminen on hankalaa – vaikka odottaisi vain seuraavaa metrojunaa.

Kun kommunikaation ja liikkumisen keinot leviävät, ja niiden myötä kasvaa houkutus olla aina jossain toisaalla, meitä revitään jatkuvasti pois olemasta *tässä* ja *nyt*. Hyppää Intercityyn tai Expressbussiin, tartu puhelimeen – jotta voisit *jo olla poissa*. Tällainen liikkuvuus voi tarkoittaa vain juurettomuutta, eristyneisyyttä, pakolaisuutta. Se olisi sietämätöntä, ellei se olisi kuitenkin myös henkilökohtaisen tilan, *siirrettävän sisuksen*, liikkuvuutta. Henkilökohtaisen kupla ei puhkea, se kelluu ympäriinsä. Koteloitumisen prosessi ei ole häviämässä – siitä on vain tullut liikkuva. Juna-asemalta kauppakeskukseen tai liikepankkiin, hotellista toiseen, kaikkialla kuulumatta mihinkään.

Se on niin latteaa ja tavanomainen tunne, että siitä on tullut tutun ja turvallisen viimeinen ilmentymä. Metropolitaaninen ylijäämä on rajattujen mielialojen jatkuvaa uudelleensekoittamista, loputonta uudelleenyhdistelyä. Metropolin kaupunkikeskukset eivät ole toistensa klooneja, ne kaikki tarjoavat oman auransa; livahdamme yhdestä toiseen, valitsemme tämän ja torjumme tuon, tanssahtelemme jonkinlaisessa eksistentiaalisen shoppailutripin hurmoksessa erilaisten

baarien, ihmisten, sommitelmien ja soittolistojen välillä. ”Mp3-soittimeni kanssa olen oman maailmani herra.” Selviytyäksemme ympärillämme olevasta yhdenmukaisuudesta, ainoa vaihtoehtomme on jatkuvasti remontoida omaa sisäistä maailmaamme – kuten lapsi, joka rakentaa saman nukkekodin kerta toisensa jälkeen, tai kuten Robinson Crusoe, joka autiolla saarella tuotti uudelleen kaupanpitäjän maailmankaikkeutensa. Meidän autiosaaremme on sivilisaatio itsessään, ja meitä on miljardeja huuhtoutumassa sen rannalle.

Juurikin tämän virtojen arkkitehtuurin ansiosta metropoli on yksi kaikista haavoittuvimmista järjestelyistä mitä ihminen on koskaan tehnyt. Taipuisa ja viekas, mutta haavoittuva. Rajojen bruttaali sulkeminen raivoisan epidemian estämiseksi, huoltoreittien äkillinen häiriintyminen, kommunikaation yhteyspisteiden organisoitu tukkiminen – ja koko julkisivu murenee; julkisivu, joka ei enää onnistu peittämään aamusta iltaan kummittelevia verilöylyjä.

Maailma ei liikkuisi niin nopeasti, jos sen ei jatkuvasti pitäisi paeta omaa romahdustaan.

Metropoli pyrkii suojautumaan vääjämättömältä hajoamiseltaan verkostorakenteensa avulla: solmuihin ja yhteyksiin perustuvalla teknologisen infrastruktuurin kokonaisuudella, ja hajautetulla arkkitehtuurilla. Internetin odotetaan selviävän atomipommista. Tiedon, ihmisten ja tuotteiden virran jatkuva kontrolli turvaa metropolin liikkuvuuden, samalla kun sen jäljitysjärjestelmät pitävät huolen siitä, ettei yksikään laivakontti katoa, yhtäkään seteliä ei varasteta kaupankäynnin yhteydessä ja yksikään terroristi ei nouse lentokoneeseen. Kaikki kunnia RFID-sirulle, biometriselle passille, DNA-tunnisteille.

Mutta metropoli tuottaa myös oman tuhonsa keinot. Amerikkalainen turvallisuusasiantuntija selittää tappion

Irakissa johtuneen sissien kyvystä ottaa käyttöön uusia kommunikaation muotoja. Yhdysvaltojen invaasio ei niinkään tuonut Irakiin demokratiaa kuin kyberneettisiä verkkoja. Samalla yhdysvaltalaiset toivat mukanaan oman tappionsa aseet. Kännyköiden ja nettipäätteiden leviäminen antoi sisseille uusia tapoja itseorganisoitua, ja teki heistä vaikeasti saavutettavia kohteita.

Jokaisella verkolla on heikot kohtansa, solmut jotka täytyy purkaa virtojen keskeyttämiseksi, verkon selvittämiseksi. Viimeinen suuri sähkökatkos Euroopassa todisti sen: yksi sattuma suurjännitelinjan kanssa ja melkoinen osa mannerta syöksyi pimeyteen. Jotta metropolin keskeltä voisi nousta jotain, joka avaisi uusia mahdollisuuksia, ensimmäisen teon täytyy olla metropolin *jatkuvan liikkeen* häirintä. Thai-kapinalliset ymmärsivät sen iskiessään sähkömuuntajiin. Ranskassa uutta työlakia vuonna 2006 vastustaneet mielenosoittajat ymmärsivät sen vallatessaan yliopistoja, päämääränään pysäyttää talous kokonaan. Amerikkalaiset ahtaajat ymmärsivät sen lokakuussa 2002, kun kolmensadan työpaikan puolustamisesta lähtenyt kamppailu sulki länsirannikon suurimmat satamat kymmeneksi päiväksi. Amerikkalainen talous on niin riippuvainen Aasiasta tulevasta tavarasta, että sulkujen hinta oli yli miljardi dollaria päivässä. Maailman suurin talousmahti on mahdollista saada polvilleen kymmenentuhannen ihmisen voimin. Jotkut ”asiantuntijat” olivat sitä mieltä, että jos sulkua olisi kestänyt vielä kuukauden, se olisi saattanut saada aikaan ”taantuman Yhdysvalloissa sekä taloudellisen katastrofin Kaakkois-Aasiassa”.

VIIDES PIIRI:

”VÄHEMMÄN OMISTUKSIA, ENEMMÄN YHTEYKSIÄ!”

Kolmekymmentä vuotta ”kriisiä”, massatyöttömyyttä ja puolitehoista kasvua. Silti he haluavat meidän vielä uskovan talouteen. On totta, että tuohon kolmeenkymmeneen vuoteen mahtuu harhaisia välinäytöksiä: 1981-83, jolloin meidät harhautettiin ajattelemaan, että vasemmistohallitus muuttaisi asiat paremmaksi; ”helpon rahan” aikakausi 1986-89, jolloin meidän kaikkien oletettiin pelaavan markkinoilla ja tulevan rikkaiksi; internetin aikakausi 1998-2001, jolloin kaikkien piti saada virtuaaliura hyvien yhteyksien avulla, kun moninainen mutta yhtenäinen Ranska, kulturelli ja monikulttuurinen, toisi kotiin jokaisen maailmanmestaruuden. Mutta tässä sitä ollaan, olemme valuttaneet harhakuvien varaston tyhjiin, pudonneet pohjalle, täydessä konkurssissa tai kaulaa myöten veloissa.

Meidän täytyy ymmärtää, että talous ei ole kriisissä, talous itsessään *on* kriisi. Kyse ei ole siitä, että työtä ei ole riittävästi, vaan siitä, että sitä on *liikaa*; kriisi ei masenna meitä, vaan kasvu. Tunnustamme, että litania pörssikursseista liikuttaa meitä suunnilleen yhtä paljon kuin latinankielinen messu. Onneksi meitä samaan päätelmään tulleita on varsin paljon. Emme puhu niistä, jotka elävät erilaisilla huijauksilla, säättävät sitä tai tätä, tai jotka ovat eläneet sossun rahoilla viimeiset kymmenen vuotta. Tai kaikista niistä, jotka elävät vapaa-aikaa varten, koska eivät enää osaa identifioitua työnsä kautta. Emmekä puhu niistä, jotka on lakaistu maton alle – piileskelijöistä, jotka tulevat toimeen vähimmällä ja ovat lukumäärältään suurimpia. Kaikki ne, joita on koskettanut tämä

hämmentävä *massavieraantuminen*, jotka ovat liittyneet eläkeläisten ja kyynisesti yliriistetyin joustotyövoiman riveihin. Emme puhu heistä, vaikka heidänkin tulisi tavalla tai toisella päästä samankaltaisiin päätelmiin.

Puhumme kaikista maista, kokonaisista mantereista, jotka ovat menettäneet uskonsa talouteen joko sen takia, että ovat nähneet IMF:n ilmestyvän ja katoavan romahdusten ja suunnattomien tappioiden keskellä, tai ovat saaneet maistaa Maailmanpankkia. Lännen tällä hetkellä kokema pehmeä tapakriisi on vierasta noille paikoille. Se, mitä tapahtuu Guineassa, Venäjällä, Argentiinassa ja Boliviassa on tämän uskonnon ja sen papiston pitkäkestoinen ja väkivaltainen paljastuminen. Vitsi Maailmanpankissa kuului: ”Mitä on tuhat IMF:n ekonomistia merenpohjassa? – Hyvä alku.” Venäläinen vitsi: ”Kaksi ekonomia tapaa. Toinen kysyy toiselta: ’Ymmärrätkö mitä tapahtuu?’ Toinen vastaa: ’Odota hetki niin selitän sen sinulle.’ Ensimmäinen vastaa: ’Ei ei, ei se selittäminen ole se ongelma, myös minä olen ekonomi. Kysyn vain: ymmärrätkö?’”

Suuri osa tästä papistosta kuvittelee olevansa toisinajattelijoina ja uskonnon dogmin kriitikoita. Viimeisin yritys elvyttää niin kutsuttu ”taloustiede” (virtaus, joka pakkana kutsuu itseään ”jälkiautistiseksi taloudeksi”), saa energiansa siitä, että se purkaa palasiksi tieteenalansa anastukset, kädenheilautukset ja väärennetyt kirjanpidot. Sen ainoa todellinen tarkoitus on kolistella ehtoollisastiaa pomojen möykätessä, antaa niiden alistumisvaatimuksille hieman seremoniaa, ja lopulta tehdä se, mitä uskonnot ovat aina tehneet: *tarjota selityksiä*. Sillä täydellinen kurjuus muuttuu sietämättömäksi sillä hetkellä, kun se näyttäytyy sellaisena kuin on, ilman syytä tai selitystä.

Kukaan ei enää kunnioita rahaa. Eivät ne, joilla sitä on, saati ne, joilla sitä ei ole. Kysyttäessä, mitä he haluavat

tulevaisuudessa olla, viidennes nuorista saksalaisista vastasi: ”taiteilija”. Työtä ei enää koeta ihmisenä olon perimmäisenä olosuhteena. Yhtiöiden kirjanpito-osastot tunnustavat, ettei heillä ole hajuakaan siitä, mistä arvo tulee. Markkinoiden huono maine olisi saatellut homman loppuun jo kymmenen vuotta sitten, ellei väliin olisi tullut uskonpuolustajien uho ja vimma – syvistä taskuista puhumattakaan.

Nykyään on tervettä järkeä nähdä edistys synonyymina katastrofille. Talouden maailmassa kaikki on karkuteillä, aivan kuten Andropovin aikaisessa Neuvostoliitossa. Jokainen, joka on käyttänyt edes hieman aikaa Neuvostoliiton viimeisten vuosien analysoimiseen, tietää varsin hyvin, että johtajiltamme tulevat hyväntahtoisuuden vetoamukset, kaikki heidän fantasiansa jostain kuin pieru Saharaan kadonneesta tulevaisuudesta, kaikki heidän uskontunnustuksensa tämän tai tuon ”uudistamiseksi” ovat vain ensimmäisiä murtumia muurissa. Sosialistiblokin romahtaminen ei millään tapaa ollut kapitalismin voitto; se oli vain yhden kapitalismin muodon vararikko. Sitä paitsi Neuvostoliiton kuolema ei johtunut siitä, että ihmiset kapinoivat, vaan siitä, että terminologia oli murroksen prosessissa. Kun sosialismin kuolema julistettiin, pieni osa hallitsevasta luokasta vapautti itsensä vanhentuneista velvoitteista, jotka vielä sitoivat sen rahvaaseen. Se otti yksityiseen hallintaan sen, mitä se jo valmiiksi hallitsi ”kaikkien” nimissä. Vitsi tehtaissa kuului: ”Me teeskentelemme tekevämme työtä, ne teeskentelevät maksavansa meille.” Ja oligarkit vastasivat: ”Tässä ei ole järkeä, lakataan teeskentelemästä!” Heille päätyi raaka-aineet, teollisuuden infrastruktuurit, sotilas-teollinen kompleksi, pankit ja yökerhot. Kaikki muut saivat köyhyyttä tai maastamuuttoa.

Aivan kuten kukaan ei Andropovin aikana uskonut Neuvostoliittoon, kukaan ei tämän päivän kokoushuoneissa, työpaikoilla ja toimistoissa enää usko Ranskaan. ”Ei ole

järkeä”, vastaavat pomot ja poliittiset johtajat, jotka eivät enää edes vaivaudu hiomaan ”talouden rautaisten lakien” teräviä reunoja. Ne purkavat tehtaat keskellä yötä ja ilmoittavat sulkemisesta varhain seuraavana aamuna. Ne eivät enää epäröi lähettää terrorisminvastaisia joukkoja lopettamaan lakkoa, kuten kävi matkustajalautoilla tai Rennesissä vallatulla kierrätyskeskuksella. Nykypäivän vallan brutaali toiminta koostuu sekä tämän raunion hallitsemisesta että samaan aikaan tapahtuvasta ”uuden talouden” kehyksen rakentamisesta.

Siitäkin huolimatta me olemme hyviä taloudellisia toimijoita. Sukupolvien ajan meitä koulutettiin, rauhoitettiin ja tehtiin *subjekteiksi*, luonteeltaan tuottavaisiksi ja kuluttaviksi. Ja sitten yhtäkkiä paljastui kaikki se, mitä meidät on taivuteltu unohtamaan: *talous on poliittista*. Ja tänä päivänä tämä politiikka on valintojen politiikkaa sellaisen ihmisyyden sisällä, joka on kokonaisuudessaan käynyt ylimääräiseksi. Colbertista Napoleon III:n kautta de Gaulleen, valtio on aina pitänyt taloutta poliittisena, kuten on myös porvaristo (joka saa siitä voittoja) sekä proletariaatti (joka haastaa sen). Jäljellä ei ole muuta kuin tämä outo keskinkertainen väestönosa, utelias ja voimaton kasauma *heitä, jotka eivät valitse puolta*: pikkuporvaristo. He ovat aina teeskennelleet uskovansa talouden olevan todellista, sillä heidän puolueettomuutensa on siellä turvassa. Pienyrittäjät, pikkupomot, vähäiset byrokraatit, esimiehet, professorit, journalistit ja kaikenlaiset välittäjät muodostavat tämän epäluokan, sosiaalisen liivatteen, joka koostuu kaikkien niiden massasta, jotka haluavat vain elää pientä yksityistä elämäänsä etäisyyden päässä historiasta ja sen kuohuista. Tällä ihmisrämeiköllä on taipumusta olla valheellisen tietoisuuden edelläkävijä, puoliunessa ja aina valmiina sulkemaan silmänsä ympärillä raivoavalta sodalta.

Aina kun jokin yhteinen rintama muodostuu tässä sodassa, sitä seuraa jonkun uuden villityksen keksiminen.

Viimeiset kymmenen vuotta se on ollut ATTAC ja sen uskomaton Tobinin vero (jonka toteuttaminen ei vaatisi sen vähempää kuin maailmanhallituksen), sympatia ”reaalitaloutta” kohtaan vastakohtana finanssimarkkinoille, puhumattakaan koskettavasta nostalgista valtiota kohtaan. Farssi kestää aikansa kunnes se ei enää naurata. Sitten tilalle tulee uusi villitys. Ja nyt meillä on ”negatiivinen kasvu”. Siinä missä ATTAC ja sen opetustilaisuudet yrittivät pelastaa talouden *tieteenä*, negatiivinen kasvu yrittää pelastaa talouden *moraalina*. Tulevalle tuomiopäivälle on vain yksi vaihtoehto: kasvun vähentäminen. Tuottakaa ja kuluttakaa vähemmän. Ryhtykää riemukkaan säästäväisiksi. Syökää luomua, pyöräilkää, lopettakaa tupakointi ja kiinnittäkää tarkkaa huomiota tuotteisiin, joita ostate. Tyytykää siihen, mikä on ehdottoman välttämätöntä. Valitkaa vapaaehtoinen niukkuus. ”Löytäkää todellinen vauraus terveessä maailmassa kukoistavista hilpeistä sosiaalisista suhteista.” ”Älkää kuluttako luonnollista pääomaa loppuun.” Työskennelkää kohti ”tervettä taloutta”. ”Ei sääntelyä kaaoksen kautta.” ”Välttäkää demokratiaa ja humanismia uhkaavaa sosiaalista kriisiä.” Suoraan sanottuna: *ryhtykää taloudellisiksi*. Siirtykää takaisin isäukon talouteen, pikkuporvariston kulta-ajalle 1950-luvulle. ”Yksilön säästäessä omaisuus palvelee tehtävänsä täydellisesti. Tuo tehtävä on sallia yksilön nauttia omasta elämästään suojassa julkiselta olemiselta, oman elämänsä yksityisessä turvapaikassa.”

Käsin kudottuun villapaitaan pukeutunut graafinen suunnittelija juo hedelmäcocktailia ystävien seurassa ”etnisen” kahvilan terassilla. He rupattelevat sydämellisesti, vitsailevat hieman, pitävät huolta, etteivät ole liian äänekkäitä tai liian hiljaisia, hymyilevät toisilleen hieman raukeasti: olemme niin sivistyneitä. Jälkeenpäin jotkut heistä menevät hommiin naapuruston yhteisöpuutarhaan, kun taas toiset puuhastelevat savenvalannan, Zenbuddhalaisuuden tai animaatioelokuvan parissa. He

löytävät yhteisyyttä siitä omahyväisestä tunteesta, kuinka he muodostavat uuden ihmisyyden, aikaisempaa viisaamman ja hienostuneemman. Ja he ovat oikeassa. Applen ja kasvun purkamiseen tähtäävän liikkeen välillä on mielenkiintoinen yksimielisyys tulevaisuuden sivilisaatiosta. Joidenkin ajatus paluusta toissavuoden talouteen tarjoaa toisille mukavan verhon, jonka takana käynnistää suuri teknologinen harppaus eteenpäin. Sillä historiassa ei ole paluuta. Mikä tahansa kehoitus paluusta menneeseen on vain ilmaisu yhdestä nykypäivän tietoisuuden muodosta, ja harvoin siitä vähiten modernista. Ei ole sattumaa, että kasvun purkaminen on Adbustersin toisinajattelevien mainostajien juliste. Nollakasvun keksijät – Rooman Klubi 1972 – olivat teollisuuspamppujen ja byrokraattien joukko, joka nojasi MIT:n kyberneetikkojen kirjoittamaan tutkimuspaperiin.

Tämä kytkös tuskin on sattumaa. Se on osa pakkomarssia kohti modernisoitua taloutta. Kapitalismi repi vanhojen sosiaalisten siteiden purkamisesta irti kaiken minkä sai, ja nyt se uudistaa itseään rakentamalla nämä samat siteet uudestaan omilla ehdoillaan. Nykypäivän metropolitaaninen sosiaalinen elämä on sen hautomakone. Samaan tapaan se tuhosi luonnonmaailman, takanaan fantasia sen uudelleenrakentamisesta niin monina kontrolloituina ympäristöinä ja kaikilla välttämättömillä sensoreilla varustettuina. Tämä uusi ihmisuus vaatii uuden talouden, joka ei enää ole erillinen osa olemassaoloa. Päinvastoin, se on sen perimmäinen kudos, raaka-aine ihmisen suhteille; se vaatii työn uutta määrittelyä työnä itselleen, pääoman uutta määrittelyä ihmis pääomana, se vaatii tuotannon ymmärtämisen suhteiden tuottamisena ja kuluttamisen tilanteiden kuluttamisena, ja ennen kaikkea se vaatii uutta ajatusta arvosta, joka kattaisi kaikki olemisen ominaisuudet. Tämä nopeasti kehittyvä ”biotalous” käsittää planeetan suljettuna järjestelmänä, jota tulee hallita. Se väittää muodostavansa perustan tieteelle, jossa ovat integroituna kaikki elämän osatekijät.

Tällainen tiede saattaa saada meidät kaipaamaan vanhoja hyviä aikoja, jolloin BKT:n kaltaisten epäluotettavien kasvun mittareiden oletettiin mittaavan ihmisten hyvinvointia – siihen ei ainakaan kukaan uskonut.

”Nostakaa uudelleen arvoon elämän ei-taloudelliset puolet” on kasvun purkamiseen tähtäävän liikkeen sekä pääoman uudistusohjelman iskulause. Ekokylät, valvontakamerat, henkisyys, bioteknologiat ja seurallisuus kuuluvat kaikki samaan tekeillä olevaan ”sivilisaation paradigmaan”; uudelleen rakennettuun kaikenkattavaan talouteen. Sen älyllinen kasvupohja on kybernetiikka, järjestelmien tiede – eli siis *niiden hallinnan tiede*. 1600-luvulla, jotta voitiin kunnolla pakottaa voimaan talous ja sen työn ja ahneuden henki, oli välttämätöntä vangita ja eliminoida kokonainen viheliäinen massa vetelehtijöitä, valehtelijoita, noitia, hulluja, hunsvotteja sekä muita irtolaisia – kokonainen ihmisyyys, jonka olemassaolo osoitti pidättyvyyden ja hyödyn järjestyksen olevan valhe. Uutta taloutta ei voida muodostaa ilman vastaavaa yksilöiden ja alueiden seulontaa. Kaaos, josta jatkuvasti kuulemme, tarjoaa mahdollisuuden joko tälle seulonnalle tai voitollemme koko tästä vastenmielisestä projektista.

KUUDES PIIRI:

”YMPÄRISTÖ ON TEOLLINEN HAASTE”

Ekologia on vuosikymmenen löytö. Viimeiset kolmekymmentä vuotta olemme delegoineet sitä ympäristöväelle, vitsailleet siitä sunnuntaina ollaksemme huolissamme taas maanantaina. Ja nyt se on täällä, valloittamassa eetteriä kuin kesähitti, sillä joulukuussa on parikymmentä astetta lämmintä.

Neljännes kaloista on kadonnut valtameristä. Eikä kestä kauaa, kun loputkin ovat kadonneet.

Hälytys lintuinfluenssasta: meille vakuutellaan, että sadat tuhannet muuttolinnut ammutaan taivaalta.

Elohopean määrä ihmisen rintamaidossa on kymmenen kertaa suurempi kuin mitä lait sallivat lehmille. Huuleni turpoavat puraistuani omenaa – mutta sehän ostettiin torilta. Kaikkein yksinkertaisimmista teoista on tullut myrkyllisiä. Sitä kuolee 35-vuotiaana ”pitkälliseen sairauteen”, jota tulee hallita samaan tapaan kuin kaikkea muutakin tulee hallita. Olisi pitänyt arvata, mitä on tulossa, ennen kuin päädyimme tänne, lievityshoitoa antavan keskuksen B-siipeen.

Täytyy myöntää: koko tämä ”katastrofi”, josta meille niin äänekkäästi kerrotaan, ei varsinaisesti kosketa meitä. Ei ainakaan ennen kuin joku sen ennalta nähtävistä seurauksista osuu meihin. Se saattaa huolettaa meitä, mutta ei kosketa. Ja se on se todellinen katastrofi.

Ei ole ”ympäristökatastrofia”. *Ympäristö itsessään* on

katastrofi. Ympäristö on se, mitä ihmiselle jää sen jälkeen, kun tämä on menettänyt kaiken. Ne, jotka elävät naapurustossa, kadulla, laaksossa, taistelutantereella, verstaassa – heillä ei ole ”ympäristöä”; he liikkuvat *maailman* läpi, jota asuttavat läsnäolot, vaarat, ystävät, viholliset, elämän ja kuoleman hetket, kaikenlaiset olemiset ja olennot. Tällaisella maailmalla on oma koostumuksensa, joka vaihtelee niiden siteiden tiheyden ja laadun mukaan, jotka liittävät meidät kaikkiin näihin olentoihin, kaikkiin paikkoihin. On vain me: viimeisen hallinnanriiston lapset, loppuhetkien karkurit, jotka tulemme maailmaan betonikuutioiden sisällä, poimimme hedelmämme supermarketista ja katsomme maailman kajoa televisiosta – vain meillä on *ympäristö*. Vain me pääsemme todistamaan lopullista hävitystämme ikään kuin se olisi vain maiseman vaihto. Vain me suutuksissamme päivittelemme toisillemme katastrofin viimeisimpiä askelia, kärsivällisesti kokoamme sen ensyklopediaa.

Ympäristö on hydytetty ympäristö, joka syntyy hallintoon perustuvasta suhteesta maailmaan. Eli suhteesta, joka perustuu vieraantumiselle. Se on suhde, jossa emme koostu *yhtä lailla* puiden kohinasta, paistoöljyn tuoksusta rakennuksissa, juoksevasta vedestä, luokkahuoneiden hälinästä, kesäiltojen hiostavuudesta. Suhde maailmaan, jossa on minä ja sitten minun ympäristöni, joka ympäröi minua, mutta ei koskaan todella muodosta minua. Meistä on tullut naapureita maailmanlaajuisessa taloyhtiön osakkaiden kokouksessa. On vaikea kuvitella täydellisempää helvettä.

Mikään materiaalinen elinpiiri ei ole koskaan ansainnut nimeä ”ympäristö”, paitsi kenties nykypäivän metropoli. Kuulutuksia tekevät digitaaliset äänet, raitiotiet 2000-luvun vihellyksineen, sinertävät katulamput muistuttavat jättimäistä tulkitikkua, jalankulkijat pukeutuneina kuin epäonnistuneet mannekiinit, videovalvontakameroiden hiljainen kääntymisen, metron

porttien selvät naksahdukset, supermarketin kassat, toimistojen kellot, nettikahvilan elektroninen tunnelma, plasmanäyttöjen yltäkylläisyys, pikalinjastot ja lateksi. Koskaan aiemmin ei asetelma ole voinut toimia tällä tavalla ilman sen läpi kulkevia sieluja. Ympäristö ei ole koskaan ollut automaattisempi. Koskaan ei kehys ole ollut näin välinpitämätön ja vaatinut vastineeksi – selviytymisen hintana – yhtä suurta välinpitämättömyyttä meiltä. Lopulta ympäristö ei ole mitään muuta kuin metropolille sovelias suhde maailmaan; suhde, joka heijastaa itsensä kaikkeen, mikä voisi paeta siitä.

Se menee näin: he palkkasivat vanhempamme tuhoamaan tämän maailman, nyt he haluavat pistää meidät töihin rakentamaan se uudestaan, ja tehdä vielä kaiken lisäksi samalla voittoa. Kun mainostajat ja toimittajat tänä päivänä raportoivat jokaisen uuden ilmaston lämpenemisestä kertovan todisteen, heitä liikuttaa sairaalloinen innostuneisuus, joka paljastaa uuden vihreän kapitalismin teräksisen hymyn. Tuota viherkapitalismia on luotu 70-luvulta lähtien, sitä odotettiin vuosituhannen vaihteessa, mutta sitä ei koskaan tullut. No, tässä se on! Se on kestävyyttä! Unohtamatta vaihtoehtoisia ratkaisuja! Planeetan terveys vaatii sitä! Ei enää epäilystäkään, se on vihreää; ympäristö tulee olemaan 2000-luvun poliittisen talouden ytimessä. ”Teollisten ratkaisujen” uudet tuulet tuovat kukin mukanaan uusia katastrofaalisia mahdollisuuksia.

Vetypommin keksijä Edward Teller ehdottaa, että ilmakehään ammuttaisiin miljoonia tonneja metallipölyä lopettamaan ilmaston lämpeneminen. NASA, joka turhautui jouduttuaan hyllyttämään ajatuksen ohjuskilvestä jonnekin kylmän sodan kauhujen museoon, ehdottaa jättimäisen peilin asentamista kuun kiertoradan taakse suojelemaan meitä auringon nykyään tappavilta säteiltä. Kolmas visio tulevaisuudesta: motorisoitu ihmisuus ajamassa bioetanolilla Sao Paulosta Tukholmaan;

maailman viljelijöiden unelma, vaikka se tarkoittaisi vain *kaiken* planeetan viljelykelpoisen maan muuttamista soijan ja sokerijuurikkaan pelloiksi. Ympäristöystävälliset autot, puhdas energia ja ympäristökonsultointi poseeraavat kiiltävien lehtien sivuilla käsi kädessä uusimman Chanel-mainoksen kanssa.

Meille sanotaan, että ympäristöllä on kunnia olla ensimmäinen ihmisyyden kohtaama aidosti *globaali ongelma*. Se tarkoittaa tietenkin sitä, että ongelman ratkaisemiseen kykenevät vain ne, jotka ovat organisoituneet globaalilla tasolla. Ja me tiedämme keitä he ovat. Ne ovat niitä samoja porukoita, jotka kohta jo sadan vuoden ajan ovat olleet katastrofin etujoukkona, ja todellakin aikovat pysyä siellä maksamalla vain pienen hinnan logon vaihtamisesta. Se, että energiayhtiöillä on kanttia tuoda ydinvoima esiin uutena ratkaisuna globaaliin energiakriisiin, kertoo siitä, kuinka paljon uudet ratkaisut muistuttavat vanhoja ongelmia.

Ministeriöistä vaihtohtokahviloiden takahuoneisiin, huolet ilmaistaan aina samoilla sanoilla, samoilla, mitä ne ovat aina olleet. Meidän täytyy *mobilisoitua*. Tällä kertaa kyse ei ole maan jälleenrakentamisesta kuten sotien jälkeisenä aikana, eikä etiopialaisista kuten 1980-luvulla, eikä työttömyydestä kuten 1990-luvulla. Ei, tällä kertaa se on ympäristö. Se tulee kiittämään sinua siitä. Al Gore ja kasvun purkamiseen tähtäävä liike seisovat rinta rinnan Tasavallan iankaikkisten suurten sielujen kanssa kantamassa korsiaan kekoon yrityksissään elvyttää vasemmiston pienet ihmiset idealismi, josta nuorisoo on tunnettu. Vapaaehtoinen niukkuus kirjoitettuna isolla banderolliinsa he työskentelevät hyväntahtoisesti saadakseen meidät suostumaan ”tulevaan ekologiseen hätätilaansa”. Heidän syyllisyydentuntonsa raskas ja tervainen massa laskeutuu väsyneille hartioillemme, taivutellen meidät hoitamaan puutarhaamme, lajittelemaan jättemme sekä ekokompostoimaan näiden

makaaberien pitojen tähteet.

Ydinvoima, liika hiilidioksidi ilmakehässä, jäätiköiden sulaminen, hurrikaanit, epidemiat, globaali liikakansoitus, pintamaan eroosio, lajien massasukupuutto... Näistä asteittainen eroon pääseminen tulee olemaan taakkamme. Ne kertovat meille, kuinka ”kaikkien tulee tehdä osansa”, jos haluamme säilyttää sivilisaatiomme kauniin torson. Meidän täytyy kuluttaa hieman *vähemmän voidaksemme jatkaa kuluttamista*. Meidän täytyy tuottaa luomusti *voidaksemme jatkaa tuottamista*. Meidän täytyy kontrolloida itseämme *voidaksemme jatkaa kontrolloimista*. Tämä on sellaisen maailman logiikka, joka ponnistelee itsensä säilyttämiseksi, samalla kun historiallinen murtuma leviää pitkin sen pintaa. Näin ne haluaisivat vakuuttaa meidät, ettemme osallistuisi tämän vuosisadan suuriin teollisiin haasteisiin. Ja hämmennyksissämme olemme valmiita hyppäämään niiden syliin, jotka johtivat hävitystä, siinä toivossa, että ne auttaisivat meidät pois siitä.

Ekologia ei ole pelkkää kaiken kattavan talouden logiikkaa – se on pääoman uusi moraali. Järjestelmän sisäinen kriisitila ja menossa oleva ankara seulonta vaativat uutta kriteeristöä, jonka nimissä tämä seulonta ja valinta toteutetaan. Kaikkina aikoina hyvyyden idea on ollut pelkkää syntien keksimistä. Kuinka me voisimme ilman ekologiaa oikeuttaa kahden erilaisen ruokajärjestelmän olemassaoloa. Toinen ruokajärjestelmä koostuu ”terveellisestä ja luomusta” rikkaille ja niiden lapsille, ja toinen pitää sisällään tunnettuja myrkkyyjä, joita tarjotaan alaluokalle, jonka jälkikasvu on tuomittu lihavuuteen. Planeetan hyperporvaristo ei kykenisi saamaan omaa elämäntapaansa näyttämään edes vähän kunnioitettavalta, mikäli sen viimeisimmät oikut eivät olisi niin pikkumaisen ”kunnioittavia ympäristöä kohtaan”. Ekologia antaa auktoriteetin, jolla vaimennetaan kontrollin hillittömän etenemisen vastustus.

Seuranta, läpinäkyvyys, sertifiointi, ympäristöverot, ympäristönlaadun sekä veden poliisivalvonta antavat meille ajatuksen tulevasta ekologisesta hätätilasta. Kaikki on sallittua valtarakenteelle, joka pohjaa auktoriteettinsa Luontoon, terveyteen ja hyvinvointiin.

”Kun uusi talous- ja käytöskulttuuri on muuttunut yleiseksi käytännöksi, pakottavat keinot tulevat eittämättä tarpeettomiksi.” Vain tv-ristiretkeläisen naurettavalla varmuudella voi ylläpitää tällaista jäätynyttä näkökulmaa, ja samaan hengenvetoon kehottaa meitä tuntemaan riittävää ”myötätuntoa planeettaa kohtaan”. Jotta mobilisoituisimme, mutta kuitenkin niin, että samalla pysyisimme riittävän puudutettuina, jotta tyytyisimme katsomaan koko hommaa sivusta pidättyvän sivistyneesti. Uusi vihreä estetiikka on nimenomaan *itsekontrollia*, jota meiltä kaikilta vaaditaan pelastusoperaation neuvottelemiseksi tilanteessa, jossa järjestelmä on ottanut itsensä panttivangiksi. Tästedes meidän täytyy kiristää voitämme ympäristön nimissä, aivan kuten eilen kiristimme niitä talouden nimissä. Tiet voidaan todellakin muuttaa pyöräteiksi, me itse saattaisimme jonain päivänä olla jossain määrin kiitollisia perustulosta, mutta sillä hinnalla, että koko olemassaolomme muuttuisi terapeuttisiksi. Ne valehtelevat, jotka väittävät yleisen itsekontrollin säästävän meidät ympäristödiktatuurilta: toinen petaa tietä toiselle, ja päädyimme saamaan molemmat.

Niin pitkään kun on Ihminen ja Ympäristö, niiden välissä tulee olemaan poliisi.

Ympäristöväen koko diskurssi tulee kääntää ylösalaisin. Kun ne puhuvat ”katastrofeista” antaaksen nimen nykyisen hallinnon kelvottomuudelle olentojen ja asioiden hallinnoinnissa, me näemme katastrofin nimenomaan siinä, miten ne ovat onnistuneet liiankin hyvin. Suurin

tropiikissa koskaan koettu nälänhätä (1876-1879) sattui samaan aikaan globaalin kuivuuden kanssa, mutta merkittävämpää on, että se tapahtui myös samaan aikaan siirtomaakauden huippukohdan kanssa. Pienviljelijöiden maailman ja paikallisten ravitsemuskäytäntöjen tuhoaminen tarkoitti niukkuudesta selviämisen keinojen katoamista. Enemmän kuin veden puutteesta, kyse oli nopeasti laajenevan siirtomaatalouden vaikutuksesta, joka rosokasi tropiikkia miljoonilla kuihtuneilla ruumiilla. Se, mikä esittelee itsensä ympäristökatastrofina, ei ole koskaan lakannut olemasta ennen kaikkea ilmentymä katastrofaalisesta suhteesta maailmaan. Ei-minkään asuttaminen tekee meistä haavoittuvia pienimmillekin järjestelmää koetteleville tärinöille, pienimmällekin ilmatoriskille. Kun viimeisin tsunami teki tuloaan, ja turistit jatkoivat aaltokarkeloitaan, saarten metsästäjä-keräilijät kiihertivät lintujen perässä pakoon rannikolta. Ympäristöajattelun nykyinen paradoksi on siinä, että planeetan hävitykseltä pelastamisen verukkeella se pelkästään pelastaa hävityksen syyt.

Maailman normaalin toiminnan tarkoituksena on yleensä piilottaa aidosti katastrofaalisen osattomuutemme tila. Se, mitä kutsutaan ”katastrofiksi”, ei ole muuta kuin tämän tilan pakotettua keskeyttämistä, yksi niistä harvoista hetkistä, kun saavutamme minkäänlaista läsnäoloa tässä maailmassa. Ehtykööt öljyvarannot aiemmin kuin odotettiin, häiriytykööt metropolin rytmiä säätelevät kansainväliset virrat, kärsikäämme jostain suuresta sosiaalisesta repeämästä ja jostain suuresta ”paluusta raakalaisuuteen”, ”maailmanlaajuisesta uhasta” ja ”sivilisaation lopusta”! Joka tapauksessa mikä tahansa kontrollin menettäminen olisi parempi kuin kaikki nämä kuvitelmat kriisien hallinnasta. Siinä hetkessä parhaita neuvoja ei saa kestävästä kehityksestä asiantuntijoilta. Tämän järjestelmän häiriöistä ja oikosuluista löydämme osatekijät vastaukselle, jonka logiikka tekee ongelmat tyhjiksi. Kioton sopimuksen allekirjoittaneista valtioista ainoat

vaatimusten täyttäjät – vaikkakin täysin vahingossa – ovat Ukraina ja Romania. Arvatkaa miksi. Kaikista kehittynein kokeilu globaalien tason ”luonnonmukaisella” viljelyllä on tapahtunut Kuuban saarella vuoden 1989 jälkeen. Arvatkaa miksi. Afrikan valtateillä, eikä missään muualla, autojen korjaaminen on kohonnut kansantaiteeksi. Arvatkaa miten.

Kriisistä tekee toivottavaa se, että kriisissä ympäristö lakkaa olemasta ympäristö. Meidän on pakko luoda uudestaan yhteydet, vaikkakin ehkä meille kuolettavat, sen kanssa, mitä on. Meidän on pakko löytää uudelleen todellisuuden rytmit. Se, mikä meitä ympäröi, ei ole enää maisema, panoraama, teatteri, vaan jokin, mikä tulee asuttua, jotain, jonka kanssa täytyy tehdä tilit selviksi, jotain, josta voimme oppia. Meidän ei pidä antautua johdettavaksi harhateille niiden toimesta, jotka toivat ”katastrofin”. Kun hallinnoijat keskustelevat platonisesti keskenään siitä, kuinka he voisivat laskea päästöjä ajautumatta vararikoon, ainoa realistinen vaihtoehto on ajautua vararikoon niin pian kuin mahdollista, ja samaan aikaan kasvattaa voimaamme hyötymällä jokaisesta järjestelmän romahduksesta.

New Orleans, muutama päivä hurrikaani Katrinnan jälkeen. Tässä ilmestyskirjamaisessa ilmapiirissä elämä uudelleenorganisoi itseään siellä sun täällä. Viranomaisilla on niin kiire siivota ranskalaisen korttelin turistialueet ja suojella kauppiaita, etteivät he ehdi auttaa kaupungin köyhempiä asukkaita. Unohtuneita kanssakäymisen muotoja syntyy uudestaan viranomaisten toimettomuuden edessä. Huolimatta ajoittaisista raskaasti aseistetuista yrityksistä tyhjentää alue, huolimatta valkoisen ylivalan kannattajien lynkkausjoukoista, suuri osa ihmisistä kieltäytyy lähtemästä alueelta.

Itseorganisoitumisesta tuli keskeinen tapa organisoitua kaikille niille, jotka kieltäytyivät tulemasta karkotetuiksi

ympäri maata kuin ”ympäristöpakolaiset”, sekä niille, jotka tulivat paikalle solidaarisuudesta. Muutamassa viikossa pystytettiin Common Ground -klinikka. Ensimmäisistä päivistä lähtien tämä ”maaseutusairaala” tarjosi ilmaista ja tehokasta hoitoa sitä tarvitseville, kiitos jatkuvan vapaaehtoisten virran. Vielä vuosi tapahtuman jälkeen klinikka toimii perustana päivittäiselle vastarinnalle hallituksen puskutraktoreiden toteuttamaa siivousoperaatiota vastaan; hallituksen, joka yrittää muuttaa tuon osan kaupunkia kiinteistökeinottelijoiden laitumeksi. Kansankeittiöt, tarvikkeet, katulääkintä, laittomat haltuunotot, hätämajoituksen järjestäminen – kaikki se elämän varrella kasautunut käytännön tieto on nyt löytänyt tilan, jossa siirtyä käytäntöön. Kaukana univormuista ja sireeneistä.

Yksikään, joka tunsi näiden New Orleansin naapurustojen pennittömän riemun ennen katastrofia, heidän uhmakkuutensa valtiota vastaan, laajalle levinneen taidon tulla toimeen sillä, mitä on käsillä, ei voi olla yllättynyt tästä kaikesta. Toisaalta taas jokainen, joka on jumiutunut asuntoautioidemme aneemiseen ja pirstoutuneeseen päivittäiseen rutiiniin, epäilisi tällaisen päättäväisyyden olemassaoloa. Yhteyden löytäminen uudelleen tämän kaltaisiin vuosien normalisaation hautaamiin solidaarisuuden eleisiin on käytännössä ainoa keino olla uppoamatta maailman mukana. Vielä koittaa aika, jolloin omaksumme ne jälleen kerran.

SEITSEMÄS PIIRI:

“ME RAKENNETAAN TÄNNE SIVISTYNYTTÄ TILAA!”

Ensimmäinen globaali teurastus, joka siivosi tieltään suuren osan kaupunkien ja maaseudun proletariaatista vuosien 1914 ja 1918 välillä, toteutettiin vapauden, demokratian ja sivilisaation puolesta. Viime vuosien aikana niin kutsuttua ”sotaa terrorismia vastaan”, sen erikoisoperaatioita ja salamurhia, on ajettu näiden samojen arvojen nimissä. Yhtäläisyyksiä ei kuitenkaan ole ulkomuotoa enempää. Sivilisaation arvo ei ole enää niin kyseenalaistamaton, että se voitaisiin viedä alkuasukkaille ilman sen kummempaa hälyä. Vapaus ei ole enää pelkkä seiniin töherretty nimi, nykyään sen perässä tulee aina varjon lailla ”turvallisuus”. Ja tiedetään hyvin, että demokratia voidaan hajottaa jo yksinkertaisilla ”häätätilasäädöksillä” – esimerkkinä kidutuksen virallinen ottaminen uudestaan käyttöön Yhdysvalloissa tai Ranskan Perben II -lait.¹

Yhden vuosisadan aikana vapaus, demokratia ja sivilisaatio ovat palautuneet hypoteesin tasolle. Johtajiemme työ tulee tästedes koostumaan niiden materiaalisten, moraalisten, symbolisten ja sosiaalisten olosuhteiden muovaamisesta, joilla nämä hypoteesit voidaan jossain määrin saada todeksi – eli sellaisten asioiden säätämisestä, joissa ne vaikuttavat olevan läsnä. Tätä tarkoitusta varten ovat kaikki keinot sallittuja, kaikkein epädemokraattisimmat, sivistymättömimmät ja tukahduttavimmat. Tämä

---

¹”Järjestäytynyttä rikollisuutta” vastaan suunnatut Perben II lait otettiin Ranskassa käyttöön 2004, ja ne mahdollistavat tuomiot ilman oikeudenkäyntiä.

oli vuosisata, jolloin demokratia säännöllisesti johti fasistihallintojen syntyyn, sivilisaatio rimmasi – Wagnerin tai Iron Maidenin sävelin saattamana – joukkomurhien kanssa, ja jossa eräänä päivänä vuonna 1929 vapaus näytti kahdet kasvonsa: pankkiiri hyppäämässä ikkunasta ja työläisperhe näentymässä nälkään. Siitä asti – sanotaan nyt vaikka vuoden 1945 jälkeen – on ollut itsestään selvää, että massojen manipulointi, salaisten palvelujen operaatiot, julkisten vapauksien rajoittaminen sekä erilaisten poliisivoimien täydellinen suvereenisuus ovat olleet sopivia tapoja taata demokratia, vapaus ja sivilisaatio. Tämän kehityksen viimeisellä tasolla saimme nähdä Pariisin ensimmäisen sosialistipormestarin tekemässä loppusilausta kaupungin rauhoittamiselle uudella köyhien asuinalueille suunnatulla poliisiohjelmalla, joka otettiin käyttöön seuraavilla huolellisesti valituilla sanoilla: ”Me rakennetaan tänne sivistynyttä tilaa.” Ei ole mitään lisättävää, kaikki täytyy tuhota.

Vaikka se vaikuttaakin luonteeltaan yleiseltä, kysymys sivilisaatiosta ei ole alkuunkaan filosofinen. Sivilisaatio ei ole elämän yläpuolella leijuva abstraktio. Se hallitsee, ottaa haltuunsa ja kolonisoi kaikista banaalimman, henkilökohtaisen päivittäisen olemisen. Se liimaa yhteen henkilökohtaisimmat ja julkisimmat asiat. Ranskassa sivilisaatio on erottamaton osa valtiota. Mitä vanhempi ja voimakkaampi valtio on, sitä vähemmän sen rooli on olla yhteiskunnan ylärakenne tai ulkokuori ja sitä enemmän sen rooliksi tulee määrittää sitä asuttavien ihmisten toimijuutta. Ranskassa valtio on kudos, josta yksilöt toimijoina muodostuvat, se on seurausta valtion vuosisatoja kestäneestä ranskalaisten yksilöyden ja toimijuuden kastroitiosta. Näin ollen ei pitäisi olla mikään yllätys, että hourailevat mielisairaavat kuvittelevat aina olevansa poliittisia hahmoja; että me kaikki olemme yhtä mieltä siitä, että vaikeutemme ovat johtajiemme syytä, että tykkäämme niin paljon nurista heistä, ja että juuri tämä nurina kruunaa heidät valtiaiksemme. Täällä

politiikkaa ei pidetä jonain yksilön ulkopuolisena asiana vaan kiinteänä osana jokaista meistä. Sijoitamme näihin hahmoihin elämän, joka meiltä on riistetty.

Jos on olemassa ranskalainen poikkeus, se johtuu tästä: Kaikki, jopa ranskalaisen kirjallisuuden maailmanlaajuinen vaikutus, on tämän amputaation seurausta. Ranskassa kirjallisuus on kastroitujen viihteeksi luotu tila. Se on muodollinen vapaus, joka on suotu ihmisille, jotka eivät osaa elää todellisen vapautensa merkityksettömyydessä. Tämä selittää kirjailijoiden ja valtiomiesten jo vuosisatoja vaihtamat riettaat silmäniskut, kun he vuorottelevat iloisina esiintymispuvuissaan. Tämä on myös syy sille, miksi intellektuelleilla on täällä tapana puhua lujaa, vaikka he olisivat säyseitä, ja miksi he aina epäonnistuvat ratkaisevalla hetkellä. Ainoalla, joka voisi antaa jotain merkitystä heidän olemassaololleen, mutta joka myös karkottaisi heidät ammatistaan.

Erään uskottavan teorian mukaan moderni kirjallisuus sai alkunsa Baudelairesta, Heinestä ja Flaubertista kesäkuun 1848 teurastuksen jälkimainingeissa. Pariisin kapinallisten verestä, teurastusta ympäröinyttä hiljaisuutta vastaan, syntyivät modernin kirjallisuuden muodot: raskasmielisyys, horjuvuus, muodon fetisointi ja sairaalloinen irrallisuus. Neuroottinen rakkaus, jolla ranskalaiset sitoutuvat tasavaltaansa – ja jonka nimissä jokainen mustetahra saa kunniaakkaan hohdon, jonka nimissä jokainen säälittävä roskakirjailija saa kunnioitusta – alleviivaa sen alkujuurilla tapahtuneiden uhrausten jatkuvaa tukahduttamista. Vuoden 1848 kesäkuun päivät – 1500 taistelussa kuollutta, tuhansia vankien teloituksia, Kansankokous vastaanottamassa viimeisen barrikadin antautumista ”kauan eläköön tasavalta!”-huudoin – sekä vuoden 1871 Verinen viikko ovat syntymämerkkejä, joita yksikään kosmeettinen leikkaus ei voi piilottaa.

Kojeve kirjoitti vuonna 1945: ”Ranskan ja ranska-

laisuuden 'virallinen' poliittinen ihanne on yhä edelleen kansallisvaltio, 'yksi ja jakamaton tasavalta'. Toisaalta taas, sielunsa syvyyksissä, maa ymmärtää tämän ihanteen riittämättömyyden, että puhtaasti 'kansallinen' ihanne on poliittisesti vanhentunut..Tämä tunne ei ole kuitenkaan vielä saavuttanut selvän ja erillisen ihanteen asemaa, maa ei kykene eikä aio vielä ilmaista sitä avoimesti. Lisäksi johtuen juuri sen *kansallisen* historian vertaansa vailla olevasta loisteesta, Ranskan on erittäin vaikea selvästi tunnistaa ja hyväksyä se tosiasia, että historian 'kansallinen' vaihe on päättynyt. Ranska ei myöskään kykene hahmottamaan sen seurauksia. Maan, joka loi tyhjästä ideologisen kehyksen nationalismille ja vei sen kaikkialle maailmaan, on vaikea tajuta, että siitä ei ole enää jäljellä muuta kuin paperinen dokumentti, joka on korkea aika arkistoida historian arkistoihin.”

Kysymys kansallisvaltiosta, ja samalla kansallisvaltion kuoleman sureminen, ovat juurikin sitä, mitä jo puoli vuosisataa on voitu kutsua nimellä *ranskalainen ongelma*. Kohteliaasti kutsumme ”vaihteluksi” tätä hermostunutta ämpyilyä, tätä heilurimaista liikettä vasemmalta oikealle, sitten oikealta vasemmalle; kuin maaninen vaihe depressiivisen jälkeen, tai kuten täysin retorinen individualismin kritiikki seisoo epäluontevasti rinta rinnan kaikista raivokkaimman kyynisyyden kanssa, tai kaikista suurin anteliaisuus jakaa olemassaoloaan väkijoukkojen inhoamisen kanssa. Toisen maailmansodan jälkeen tämä ongelma, joka vaikuttaa hävinneen vain toukokuun '68 kapinallisen kiihkeyden ajaksi, on mennyt koko ajan pahempaan suuntaan. Valtioiden, kansakuntien ja tasavaltojen aikakausi on saavuttamassa pätepietettään, ja näille muodoille kaiken elinvoimansa uhrannut valtio vaikuttaa hämmentyneeltä tosiasioiden edessä. Jospinin yksinkertaisen lauseen, ”valtio ei voi tehdä kaikkea”, aiheuttamassa hämmissä saimme mahdollisuuden kurkistaa hetkeen, kun käy selväksi, ettei valtio voi enää tehdä yhtään mitään. Sisällämme vellova tunne siitä, että

meitä on huijattu, on kuin jatkuvasti paheneva tulehdus haavassa. Se on lähteenä latentille raivolle, joka on näinä päivinä valmis purkautumaan lähes mistä syystä tahansa. Se, ettei tässä maassa ole vielä kirjoitettu kuolinilmoitusta kansakuntien ajalle, on avain ranskalaiseen anakronismiin – kuten myös vallankumouksellisiin mahdollisuuksiin, joita Ranskalla yhä on varastossaan.

Lopputuloksesta huolimatta, seuraavien presidentinvaalien tehtävänä tulee olla merkki ranskalaisten harhakuvien loppumisesta, sekä historiallisen kuplamme puhkaisusta – kuplan, joka mahdollistaa *tapahumat* kuten työlakiuudistuksen vastaisen liikkeen¹, josta muut maat olivat ymmällään kuin se olisi jonkinlainen 70-luvulta karannut painajaisuni. Tästä syystä syvällä sisimmässään kukaan ei halua kyseisiä vaaleja. Ranska todella on läntisen maailman *punainen lyhty*.²

Tänä päivänä Länsi on jenkkisotilas, joka syöksyy Fallujaan M1 Abrams -tankilla heavymetallin soidessa täysillä. Se on Mongolian tasangoille eksynyt, kaikkien pilkkaama turisti, joka takertuu luottokorttiinsa ainoana henkireikänään. Se on Go-pelin nimeen vannova toimitusjohtaja. Se on nuori tyttö, joka etsii onneaan vaatteista, pojista ja kosteusvoiteista. Se on sveitsiläinen aktivisti, joka matkustaa maapallon kaikkiin kolkkiin osoittamaan solidaarisuutta kaikille maailman kapinallisille – kunhan heidät on ensiksi kukistettu. Se on espanjalainen, joka vähät välittää poliittisesta vapaudestaan sen jälkeen, kun hänelle on annettu seksuaalinen vapaus. Se on taideharrastaja, joka haluaa kaikkien pidättävän henkeään ”modernin neron” edessä – surrealismista wieniläiseen aktionismiin, kaikki kamppailevat keskenään siitä, kuka parhaiten sylkääsee

---

¹ Vuonna 2006 ollut liike uutta työlakia (”CPE-lakia”) vastaan, joka olisi heikentänyt huomattavasti nuorten oikeuksia työmarkkinoilla.

² ”Punainen lyhty” on myös kutsumanimi Ranskan ympäriajossa viimeiseksi tulleelle.

sivilisaation kasvoille. Se on kyberneetikko, joka on löytänyt realistisen tietoisuusteorian buddhalaisuudesta, ja kvanttifyysikko, joka toivoo, että hindujen metafysiikan parissa puuhastelu innoittaisi uusiin tieteellisiin löytöihin.

Länsi on sivilisaatio, joka on yhdellä strategialla selviytynyt kaikista oman romahduksensa profetioista. Aivan kuten porvariston täytyi kieltää itsensä *luokkana* voidakseen sallia koko yhteiskunnan porvarillistumisen työläisestä paroniin; aivan kuten pääoman täytyi uhrata itsensä *palkkasuhteena* voidakseen pakottaa itsensä sosiaaliseksi suhteeksi (muuttamalla sijoituspääoman lisäksi kulttuuripääomaksi ja terveyspääomaksi); aivan kuten kristillisyyden täytyi uhrata itsensä uskontona voidakseen selviytyä tunnepitoisena rakenteena (epämääräisenä velvoitteena nöyryyteen, myötätuntoon ja heikkouteen); *joten Lännen täytyi uhrata itsensä erillisenä sivilisaationa voidakseen luoda itsestään universaalien kulttuurin.* Operaatio voidaan tiivistää näin: kuolinkouristuksissaan sätkivä olio uhraa itsensä sisältönä voidakseen selvitä muotona.

Pirstottu yksilö selviytyy muotona, kiitos ”henkisen neuvonnan” teknologioiden. Patriarkaatti selviytyy liittämällä naisiin kaikki miesten pahimmat piirteet: itsepäisyys, itsekontrolli, välinpitämättömyys. Hajanainen yhteiskunta selviää levittämällä seurallisuuden ja viihteen epidemiaa. Sama kohtalo on kaikilla suurilla ja vanhentuneilla lännen kuvitelmissa, jotka ylläpitävät itseään valheilla, jotka kumoavat niitä kohta kohdalta, sana sanalta.

Ei ole mitään ”sivilisaatioiden yhteentörmäystä”. On olemassa kliinisesti kuollut sivilisaatio, jota pitää hengissä erilaiset elintoimintoja ylläpitävät laitteistot, jotka levittävät omituisia ruttoa planeetan ilmakehään. Tässä vaiheessa se ei enää voi uskoa yhteenkään omista ”arvoistaan”, ja niiden vahvistamisyriityksiä pidetään

röyhkeänä provokaationa, joka täytyy purkaa palasiksi, *dekonstruoida*, ja palauttaa epäilyksen linssin alle.

Läntinen imperialismi on tänä päivänä suhteellisuuden imperialismia. ”Kaikki riippuu näkökulmasta.” Se on silmien pyörittelyä tai loukkaantunutta paheksuntaa suunnattuna kenelle tahansa, joka on riittävän tyhmä, alkukantainen tai röyhkeä uskoakseen enää yhtään mihinkään, pistääkseen käytäntöön mitään arvoja. Jatkuvan kyseenalaistamisen dogmi antaa rikoskumppanimaisen silmäniskun yliopistoille ja kirjallisuusälykköjen piireille. Postmodernististen ajattelijoiden keskuudessa mikään kritiikki ei ole liian radikaalia, kunhan se ylläpitää tätä varmuuden täydellistä poissaoloa. Sata vuotta sitten skandaalin tunnisti mistä tahansa poikkeuksellisen levottomasta ja meluisasta negaatiosta, kun taas nykyään se löytyy mistä tahansa validaation eleestä, joka ei suostu vapisemaan.

Mikään sosiaalinen järjestys ei voi kovin pitkään perustaa itseään sille periaatteelle, että mikään ei ole todellista. Mutta sosiaalinen järjestys täytyy jollain tavalla *tehdä turvalliseksi*. Näinä aikoina turvallisuuden käsitteen läpi tarkastellaan kaikkea mahdollista, sen avulla pyritään määrätietoisesti sitomaan paikalleen paikat, käytöstavat ja jopa ihmiset. Sen avulla pyritään saamaan kaikki ihannejärjestykseen, jossa asiat eivät enää itsestään halua pysyä. Sanonta ”mikään ei ole todellista” ei sano mitään maailmasta, mutta kertoo kaiken läntisestä totuuden käsitteestä. Lännelle totuus ei ole asioiden tai olentojen ominaisuus, vaan niiden representaatio. Kokemukseen mukautuvaa representaatiota pidetään totena. Pohjimmiltaan tiede on universaalinen oikeaksi varmistamisen imperiumi. Koska kaikki ihmisen käytös – kaikkein tavallisimmasta kaikkein oppineimpaan – perustuu epätasaisesti muotoiltuihin presuppositioihin, ja koska kaikki käytännöt lähtevät sellaisesta pisteestä, jossa asioita ja niiden representaatioita ei voi enää erottaa

toisistaan, pieni määrä länsimaisen filosofian ulossulkemaa totuutta tiheää jokaisen elämään. Lännessä me puhumme ”todellisista ihmisistä”, mutta käytämme sanaa vain silloin, kun haluamme haukkua joitakuuta ääliöiksi. Tästä syystä lännen kolonisoimat ihmiset ovat aina pitäneet länsimaisia tekopyhinä valehtelijoina. Länsimaisia on kadepidittu sen vuoksi, mitä heillä *on*, teknologisen edistyksen takia, mutta ei koskaan sen vuoksi, mitä he *ovat*, sillä heitä pidetään oikeutetusti vastenmielisinä. Sadea, Nietzscheä ja Artaudia ei opetettaisi kouluissa, jos niiden sanoilla voisi olla totuusarvo. Läntisen älymystön työpanoksena on pitää hallussaan oikeus validointiin, ja samalla myös valta purkaa kaikki syntymään päässyt varmuus. Siinä mielessä poliisi ja filosofia eroavat toisistaan lähinnä muodollisesti.

Tämä suhteellisuuden imperialismi löytää tietenkin sopivan vihollisen kaikesta tyhjistä dogmaattisuudesta, kuten mistä tahansa marxisti-leninismistä, salifismin tai uusnatsismin muodosta; jokaisesta, joka länsimaisen ihmisen tavoin erehtyy luulemaan provokaatiota validaatioksi.

Tässä tilanteessa jokainen tiukasti yhteiskunnallinen taistelu, joka ei suostu ottamaan huomioon sitä, ettei meillä ole edessämme yhteiskunnallista kriisiä vaan sivilisaation loppu, osallistuu tämän kaiken ylläpitämiseen. Nykypäivänä on jopa muodostunut strategiaksi kritisoida tätä yhteiskuntaa – turhana toivona pelastaa sivilisaatio.

Joten meillä on harteillamme ruumis, jota emme voi viskata pois tuosta vain. Sivilisaation loppumiselta, sen kliiniseltä kuolemalta, ei voi odottaa yhtään mitään. Sellaisenaan se voi olla mielenkiintoinen vain historioitsijoille. Se on *tosiasia*, ja se täytyy kääntää *päätökseksi*. Tosiasiat voidaan manata pois, mutta päätös on poliittinen. Tehdä päätös sivilisaation kuolemasta, ja sitten selvittää, kuinka se tapahtuu. Vain päätös voi karistaa ruumiin harteiltamme.

LÄHTEKÄÄ LIIKKEELLE!

Emme pysty enää edes kuvittelemaan, kuinka kapina saattaisi alkaa. Kuusikymmentä vuotta rauhoittamista ja historiallisten kuohuntojen vaientamista, kuusikymmentä vuotta demokraattista anestesiaa ja tapahtumien hallitsemista on turruttanut todellisuuden kokemisen, kykymme aistia käynnissä oleva sota. Meidän täytyy aloittaa alkamalla kokea uudelleen.

On hyödytöntä *närkästyä* avoimesti perustuslain vastaisista laeista. On turhaa protestoida laillisesti koko laillisuuden käsitteen täydellistä luhistumista vastaan. Meidän on järjestäydyttävä.

On hyödytöntä *osallistua* tähän tai tuohon kansalaisryhmään, johonkin äärivasemmiston umpikujaan tai viimeisimpään ”yhteisponnisteluun”. Jokainen organisaatio, joka väittää haastavansa nykyisen järjestyksen, matkii miniatryrimuodossa valtion muotoa, tapoja ja kieltä. Tähän mennessä jokainen kiihoke tehdä ”politiikkaa toisella tavalla” on vain edesauttanut valtion lonkeroiden leviämistä loputtomiin.

On hyödytöntä *reagoida* päivän uutiseen; sen sijaan meidän tulee ymmärtää, että jokainen sähke on yksi manööveri purettavien strategioiden vihamielisellä kentällä; jokainen sähke on operaatio, jonka tarkoitus on herättää tietty reaktio. Näiden uutisten todellisena informaationa tulisikin ottaa nämä operaatiot itsessään.

On hyödytöntä *odottaa* läpimurtoa, vallankumousta, ydintuhoa tai yhteiskunnallista liikettä. Odottamisen jatkaminen on hulluutta. Katastrofi ei ole tulossa, se on

jo täällä. Tarkastelemme sivilisaation romahtamista jo *romahduksen keskeltä*. Ja tämä on se todellisuus, jonka sisällä meidän täytyy valita puolemme.

Odottamisen lopettaminen on, tavalla tai toisella, astumista kapinan logiikkaan. Se on sitä, että taas kerran kuulee johtajien äänessä olevan vaimean, mutta alati läsnä olevan kauhun värinän. Koska hallitseminen ei ole koskaan ollut mitään muuta kuin sitä, että tuhansilla verukkeilla lykätään hetkeä, jolloin väkijoukko tulee vetäisemään hallitsijan hirteen, ja jokainen hallinnon teko on ainoastaan tapa olla menettämättä kontrollia väestöstä.

Lähdemme liikkeelle äärimmäisestä eristyneisyydestä, äärimmäisestä heikkoudesta. Kapinallinen prosessi täytyy rakentaa juuresta asti. Mikään ei vaikuta vähemmän todennäköiseltä kuin kapina, mutta mikään ei ole välttämättömämpää.

LÖYTÄKÄÄ TOISENNE

Sitoudu siihen, minkä tunnet olevan totta. Lähde siitä liikkeelle.

Kohtaaminen, havainto, suuri lakkoaalto, maanjäristys: jokainen tapahtuma tuottaa totuutta muuttamalla tapaamme olla maailmassa. Ja päinvastoin: mikään havainto, joka on meille yhdentekevä, joka ei kosketa meitä eikä sido mihinkään, ei ole enää sen arvoinen, että sitä pitäisi kutsua totuudeksi. Jokaisen eleen, jokaisen käytännön, jokaisen suhteen ja jokaisen tilanteen takana on totuus. Yleensä me vain välttelemme sitä, *hallinnoimme* sitä, mikä nykyään tuottaakin niin monien hulluuden. Todellisuudessa kaikki sisältyy kaikkeen muuhun. Tunne, että elää valheessa – on sekin totuus. Siitä vaan täytyy pitää kiinni, siitä täytyy lähteä liikkeelle.

Totuus ei ole näkökulma maailmaan, vaan se sitoo meidät siihen peruuttamattomasti. Totuus ei ole jotain, jota voi kantaa mukanaan, vaan se kannattelee meitä. Se tuottaa ja purkaa meidät, muodostaa ja kumoaa meidät yksilönä; se kasvattaa etäisyyttä moniin ja tuo lähemmäksi niitä, jotka kokevat saman totuuden. Eristäytynyt olento, joka pitää tiukasti kiinni totuudesta, tulee väistämättä kohtaamaan muita kaltaisiaan. Itse asiassa jokainen kapinallinen prosessi saa alkunsa totuudesta, josta emme suostu päästämään irti. Hampurissa 1980-luvulla muutama vallatun talon asukas päätti, että vastedes heidät häädettäisiin vain heidän kuolleiden ruumiidensa yli. Tankit ja helikopterit saartoivat naapuruston, katutaistelut kestivät päiviä, oli suuria mielenosoituksia – sekä pormestari, joka lopulta antoi periksi. Kun Georges Guingouin, ”Ranskan

vastarintaliikkeen ensimmäinen taistelija”, aloitti vuonna 1940, hänellä oli vain päättäväisyytensä vastustaa natsimiehitystä. Tuolloin hän oli kommunistipuolueelle pelkkä ”metsissä elävä hullu”, kunnes metsissä eli 20 000 hullua ja Limoges vapautettiin.

Älkää perääntykö siitä mikä ystävydessä on poliittista.

Meille on annettu neutraali ajatus ystävydestä, joka ymmärretään pelkkänä mieltymyksenä ilman mitään seurauksia. Mutta kaikki läheisyys on läheisyyttä *yhteisessä* totuudessa. Jokainen kohtaaminen on kohtaaminen totuuden *yhteisessä* validaatiossa, vaikka sitten tuhon validaatiossa. Mitkään siteet eivät ole viattomia aikana, jolloin se, että pitää jostakin kiinni tai kieltäytyy päästämästä irti, johtaa pääsääntöisesti työttömyyteen; aikana, jolloin joutuu valehtelemaan saadakseen työtä, ja jatkamaan työntekoa voidakseen jatkaa valehtelemista. Ihmiset, jotka vannovat kvanttifysiikan nimeen ja toimivat sen mukaisesti kaikilla elämänalueilla, eivät ole yhtään vähempää poliittisesti sitoutuneita kuin ihmiset, jotka taistelevat monikansallista maatalousjättiä vastaan. He kaikki päätyvät enemmän tai myöhemmin vaihtamaan puolta ja taistelemaan.

Työväenliikkeen pioneerit pystyivät löytämään toisensa verstaista, sitten tehtaista. Lakkoilemalla he pystyivät osoittamaan lukumääränsä ja paljastamaan rikkurit. Heillä oli palkkasuhde, joka asetti vastakkain pääoman puolueen ja työn puolueen, ja jonka pohjalta he pystyivät punomaan solidaarisuuden ja taistelun lankoja kautta maailman. Meillä on käytössämme koko sosiaalinen tila, jossa voimme löytää toisemme. Meillä on jokapäiväinen alistumattomuutemme, jolla voimme osoittaa lukumäärämme ja paljastaa pelkurit. Meillä on vihamielisyytemme tätä sivilisaatiota kohtaan, jonka pohjalta voimme punoa solidaarisuuden ja taistelun lankoja kautta maailman.

Älkää odottako mitään organisaatioilta. Varokaa kaikkia sosiaalisia piirejä, ja ennen kaikkea, älkää tulko sellaiseksi.

Kun lähtee vakaalla tarkoituksella murtamaan sidosta yhteiskuntaan, ei ole tavatonta törmätä organisaatioihin – poliittisiin, työväen tai humanitaarisiin järjestöihin, kaupunginosayhdistyksiin jne. Niiden jäsenten keskuudesta saattaa jopa löytää väkeä, joka on vilpittöntä – vaikkakin hieman epätoivoista – tai innostunutta – vaikkakin hieman kieroä. Organisaatiot ovat houkuttelevia niiden selkeän johdonmukaisuuden vuoksi – niillä on historia, toimisto, nimi, resursseja, johtaja, strategia ja linjaukset. Ne ovat kuitenkin vain tyhjiä rakennelmia, jotka jäävät mahtavista alkuperistään huolimatta aina ontoiksi. Kaikissa asioissaan ja kaikilla tasoilla nämä organisaatiot ovat pohjimmiltaan huolissaan omasta selviytymisestään organisaationa, eivätkä juuri muusta. Niiden toistuvat petokset ovat usein vieraannuttaneet niiden omat, omistautuneet rivijäsenet. Juuri tästä syystä niiden parissa saattaa silloin tällöin törmätä kunnan ihmisiin. Mutta kohtaamisen antama lupaus voidaan toteuttaa vain organisaation ulkopuolella, ja väistämättä sitä vastaan.

Paljon kamalampia ovat *sosiaaliset piirit*, niiden pehmeä rakenne, juorut ja epämuodolliset hierarkiat. Välttää niitä kaikkia. Joka ikinen piiri suuntautuu jonkin totuuden vaarattomaksi tekemiseen. Kirjallisuuspiirit ovat olemassa sotkeakseen kirjoittamisen selkeyden. Anarkistipiirit tylsistyttääkseen suoran toiminnan suoruden. Tiede-
piirit salatakseen tutkimuksensa merkityksen ihmisten enemmistöltä. Urheilupiirit sulkeakseen salien sisälle ne erilaiset elämänmuodot, joiden kehittämiseksi ne ovat omistautuneet. Ennen kaikkea tulee välttää kulttuuri- ja aktivistipiirejä. Ne ovat vanhainkoteja, jonne kaikki vallankumoustoiveet ovat perinteisesti menneet kuo-

lemaan. Kulttuuripiirien tarkoitus on havaita orastava intensiteetti ja selittää vaarattomaksi kaiken sen merkitys, mitä ikinä oletkaan juuri tekemässä. Aktivistipiirien tehtävä taas on viedä kaikki energiasi tekemisellä. Aktivistipiirit levittävät hajanaisen verkkonsa kaikkialle maahan ja niihin törmää jokaisella vallankumouksellisen kehityksen polulla. Niillä ei ole tarjota mitään muuta kuin tarinoita lukemattomista tappioistaan sekä niiden tuottama katkeruus. Niiden uupumus on vienyt niiltä kyvyn tarttua nykyhetken mahdollisuuksiin. Sitä paitsi kurjaa passiivisuuttaan vaaliakseen ne puhuvat aivan liikaa, mikä tekee niistä epäluotettavia poliisin suhteen. Aivan samoin kuin on hyödytöntä odottaa niiltä mitään, on tyhmää pettyä niiden halvaantuneisuuteen. On paras vain hylätä tuo kuollut taakka.

Kaikki piirit ovat vastavallankumouksellisia, koska niitä kiinnostaa vain oman murheellisen mukavuutensa säilyttäminen.

Muodostakaa kommuuneja.

Kommuunit syntyvät, kun ihmiset löytävät toisensa, tulevat toimeen toistensa kanssa ja päättävät yhteisestä suunnasta. Kommuuni on ehkä se, mistä päätetään juuri sillä hetkellä, kun normaalisti lähdetäisiin eri teille. Se on riemu kohtaamisesta, joka vastoin odotuksia ei päätykään. Se saa meidät sanomaan ”me”, ja tekee siitä elämyksen. Omituista ei ole se, että toistensa kanssa samalla taajuudella olevat ihmiset muodostavat kommuuneja, vaan se, että he pysyvät erillään. Mikseivät kommuunit voisi levitä nopeasti kaikkialle? Jokaiseen tehtaaseen, jokaiselle kadulle, jokaiseen kylään, jokaiseen kouluun. Vihdoinkin ruohonjuuritason neuvostojen aika! Kommuuneja, jotka hyväksyvät sen mitä ovat, missä ovat. Ja, jos mahdollista, myös monimuotoisia kommuuneja, jotka syrjäyttävät yhteiskunnan instituutiot: perheen, koulun, ammattiliiton, urheiluseuran jne. Kommuuneja,

jotka eivät erityisen poliittisen toimintansa lisäksi pelkää järjestää materiaalista ja moraalista toimeentuloa jäsenilleen ja heille, jotka ajelehtivat tuuliajoilla. Kommuuneja, jotka eivät määritä itseään sen mukaan, ketkä ovat niiden sisä- ja ketkä ulkopuolella – kuten kollektiiveilla on tapana – vaan niiden ytimessä olevien sidosten tiheydellä. Eivät jäsenyyden perusteella, vaan niitä elävöittävän hengen.

Kommuuni syntyy aina, kun muutama ihminen päättää yksilöllisistä pakkopaidoistaan vapautuneena turvautua yhdessä ainoastaan itseensä ja ottaa mittaa todellisuudesta. Jokainen korpilakko on kommuuni; jokainen kollektiivisesti ja selkeältä pohjalta vallattu talo on kommuuni. Vuoden 1968 toimintakomiteat olivat kommuuneja, kuten myös Yhdysvaltojen karanneiden orjien yhteisöt tai Bolognan Radio Alice vuonna 1977. Jokainen kommuuni pyrkii olemaan itse oma perustansa. Se pyrkii hävittämään kysymyksen tarpeista. Se pyrkii murtamaan kaiken taloudellisen riippuvuuden ja kaiken poliittisen alistamisen; se rappeutuu piiriksi sillä hetkellä, kun se menettää yhteyden perustanaan oleviin totuuksiin. On kaikenlaisia kommuuneja, jotka eivät jää odottelemaan sen koommin keinoja kuin suuria ihmismääriäkään järjestäytyäkseen, ja vielä vähemmän ”oikeaa hetkeä”, joka ei koskaan koita.

JÄRJESTÄYTYKÄÄ

Järjestäytykää, ettei enää tarvitsisi käydä töissä.

Tiedämme yksilöillä olevan niin vähän elämää, että he joutuvat *ansaitsemaan elantonsa*, myymään aikaansa saadakseen vaihdossa hiukkasen yhteiskunnallista olemassaoloa. Henkilökohtaista aikaa vaihdetaan yhteiskunnalliseen olemassaoloon: näin on työ, näin on markkinat. Kommuunin aikakäsitys välttää työtä alusta lähtien. Se toimii erilaisen mallin mukaan. Argentiinassa *piqueterojen* ryhmät kiristävät kollektiivisesti jonkinlaisen sosiaaliturvan vastineena muutaman tunnin työstä. Ne eivät pidä kirjaa työtunneista, laittavat hyödyt yhteen ja hankkivat vaatepajoja, jonkun leipomon, puutarhoja – sen, mitä tarvitsevat.

Kommuuni tarvitsee rahaa, mutta ei sen takia, että meidän täytyy ansaita elantoa. Kaikilla kommuuneilla on pimeät markkinansa. On paljon kaikenlaista säätöä. Sosiaalitoimiston tarjoaman tuen lisäksi on muita tukia ja korvauksia, valelapsista otettuja lapsilisiä, kaikenlaista poistamista ja monia muita keinoja. Kyse ei ole siitä, että puolustaisimme niitä, jotka turvautuvat tähän, tai että haluaisimme asettua näihin väliaikaisiin turvapaikkoihin, tai edes että haluaisimme säilyttää ne sisäpiirin etuoikeutena. Tärkeää on vaalia ja levittää tätä välttämätöntä taipumusta vilppiin, jakaa siitä syntyvät innovaatiot. Kysymys työstä koskettaa kommuunia vain suhteessa toisiin, jo olemassa oleviin tulomuotoihin. Eikä meidän tule unohtaa kaikkea hyödyllistä tietoa, joka voidaan saavuttaa tiettyjen ammattien ja huolellisesti valittujen työpaikkojen kautta.

Kommuunin tarkoitus on vapauttaa mahdollisimman paljon aikaa mahdollisimman suurelle joukolle. Emmekä puhu pelkästään palkkatyön riistosta vapautuneiden *tuntien määrästä*. Vapautettu aika ei tarkoita lomaa. Vapaa-aika, kuollut aika, tyhjyyden aika ja tyhjyyden pelko – se on työn käsitteestä syntynyttä aikaa. Enää ei tule olemaan täytettävää aikaa, vaan sellaista energian vapautumista, jota mikään ”aika” ei pysty pitämään sisällään; muotoa hakevia linjoja, jotka korostavat toisiaan. Joita seurata joutilaana loppuun asti, kunnes näemme niiden kohtaavan toistensa kanssa.

Rosvoa, viljele, luo.

Jotkut MetalEuropin entiset työntekijät ryhtyvät ennemmin pankkiryöstäjiksi kuin vanginvartijoiksi. Jotkut sähköyhtiön työntekijät opettavat suvulle ja ystäville sähkömittareiden peukaloinnin taitoa. ”Auton kyydistä pudonneita” tavaroita myydään joka suuntaan. Niin avoimesti omaa kyynisyyttään julistava maailma ei voi odottaa proletaareiltaan kovin suurta uskollisuutta.

Kommuuni ei voi laskea sen varaan, että ”hyvinvointivaltio” olisi aina lähellä, eikä myöskään sen varaan, että aina voisi turvautua näpistelyyn, yölliseen roskisten tonkimiseen kauppojen takana ja teollisuusalueilla, valtioneuvosten huijaamiseen, vakuutuspetoksiin ja muihin vilppeihin – sanalla sanoen: rosvoamiseen. Sen täytyy siis miettiä, kuinka kasvattaa jatkuvasti itseorganisoidumisensa tasoa ja laajuutta. Mikään ei olisi loogisempaa kuin käyttää tehtaan sulkemisen jälkeen polkuhintaan saatavia sorveja, jyräjyöitä ja kopiokoneita tavarahyödykkeiden yhteiskuntaa vastaan kohdistuvan salaliiton hyödyksi.

Lähestyvän romahduksen tunne on näinä päivinä kaikkialla niin vahva, että olisi hankala luetella kaikkia nykyisiä kokeiluja rakentamisen, energian, materiaalien,

laittomuuksien tai viljelyn saralla. On kokonainen sarja taitoja ja tekniikoita rosvottavaksi humanismiin, katukulttuurin tai ympäristöystävällisyyden ansoista. Silti nämä kokeilut ovat vain osa niitä vaistoja, tietotaitoja ja nerokkuuksia, joita löytyy slummeista, joita meidän pitää luoda, jos haluamme asuttaa uudelleen metropolitaanisen autiomaan, sekä taata kapinan elinkelpoisuuden ensiaskelten jälkeen.

Kuinka kommunikoimme ja liikumme silloin, kun virrat ovat täysin keskeytyksissä? Kuinka palautamme syrjäseutujen ruoantuotannon niin, että ne pystyvät taas kerran ylläpitämään sellaista väestötiheyttä, mikä siellä vallitsi kuusikymmentä vuotta sitten? Kuinka muunnamme betoniset tilat urbaaneiksi kasvipuutarhoiksi, kuten Kuuba teki selvittääkseen sekä amerikkalaisten kauppasaarosta että Neuvostoliiton romahduksesta?

Harjoittelua ja oppimista

Mitä meille jää jäljelle, kun olemme käyttäneet suurimman osan markkinademokratian suomasta vapaa-ajasta? Mikä sai meidät lenkille sunnuntaiaamuisin? Mikä saa kaikki nämä karatefanaatikot, tee-se-itse-, kalastus- tai sienifriikit jatkamaan? Mikä, jos ei tarve täyttää jotain täysin joutavaa aikaa, uudelleenkohdentaa työenergiaansa tai luoda ”terveyspääomaa”? Suurin osa virkistystoiminnasta voidaan helposti riisua järjettömyyksistään, jolloin siitä voi tulla jotain muuta.

Nyrkkeily ei ole aina rajoittunut speaktaakkelimaisten otteluiden järjestämiseen. 1900-luvun alussa, kun kolonistien laumat paloittelivat pitkien kuivuuksien nälkiinnyttämää Kiinaa, sadat tuhannet köyhät maalaiset järjestäytyivät lukemattomiin nyrkkeilyseuroihin saadakseen takaisin sen, mitä kolonistit ja rikkaat olivat heiltä vieneet. Niin saatiin Boksarikapina. Ei ole koskaan liian aikaista opetella ja harjoitella sellaista, mitä rauhattomat

ja arvaamattomat ajat saattavat meiltä vaatia.

Riippuvuutemme metropolista – sen lääkkeistä, viljelystä, poliisista – on tällä hetkellä niin suuri, ettemme voi hyökätä sitä vastaan asettamatta itseämme vaaraan. Tämän haavoittuvuuden äänetön tiedostaminen on aiheuttanut tämän päivän yhteiskunnallisten liikkeiden spontaanin itserajoittuneisuuden, se myös selittää sen, miksi pelkäämme niin paljon kriisejä ja haluamme ”turvallisuutta”. Tästä syystä lakot ovat yleensä vaihtaneet vallankumouksen mahdollisuuden paluuksi normaaliuteen. Tämän kohtalon välttämiseksi tarvitaan pitkää ja johdonmukaista oppimisprosessia, sekä moninaisia, massiivisia kokeiluja. Kyse on siitä, että tietää kuinka tapella, tiirikoida, korjata katkenneet luut ja hoitaa sairauksia; kuinka rakentaa piraattiradion lähetin; kuinka pystyttää katukeittiöitä; kuinka tähdätä suoraan; kuinka kerätä hajaantunutta tietoa ja pystyttää sota-ajan ruokahuolto. Kyse on siitä, että ymmärtää planktonbiologiaa ja maaperän koostumusta; sen opettelemista, kuinka kasvit ovat tekemisissä keskenään; että oppii tuntemaan välittömän ympäristömme mahdollisia käyttötarkoituksia ja yhteyksiä, sekä rajoja, joita emme voi ylittää näännyttämättä sitä. Meidän täytyy aloittaa tänään, valmisteluna ajalle, jolloin tulemme tarvitsemaan enemmän kuin vain symbolisen osuuden ravintoa ja hoivaa.

*Luokaa alueita. Moninkertaistakaa vyöhykkeitä,
joiden läpi ei näe*

Yhä useammat reformistit ovat nykyään yhtä mieltä siitä, että ”lähestyvän öljypiikin” takia ja ”kasvihuonekaasupäästöjen vähentämiseksi” meidän täytyy ”tehdä taloudesta taas paikallista”, rohkaista paikallisia huoltoyhteyksiä, pieniä jakelupiirejä, luopua helposta pääsystä kaukaiseen tuontitavaraan jne. Ne unohtavat sen, että kaikkea paikallistaloudessa tehtyä määrittää se, miten

asiat tapahtuvat *tiskin ali*, ”epämuodollisesti”. Tämä yksinkertainen keino muuttaa talous taas paikalliseksi ei tarkoita enempää eikä vähempää kuin täydellistä vapautta valtion kontrollista, koska vaihtoehtona on täydellinen alistuminen sille.

Tämän päivän territorio on seurausta monien vuosisatojen poliisioperaatioista. Ihmiset on ajettu pois pelloiltaan, sitten kaduiltaan, sitten naapurustoista ja lopulta vielä rakennustensa käytäviltä, kaikki tämä mielettömässä yrityksessä rajata kaikki elämä yksityisyyden neljän hikoilevan seinän sisään. Kysymys territorioista, alueesta, tarkoittaa eri asioita meille ja valtiolle. Meille kyse ei ole alueen *omistamisesta*, vaan kommuunien, jakamisen ja solidaarisuuksien tiheyden kasvattamisesta siihen pisteeseen saakka, että alueesta tulee lukukelvoton, läpinäkymätön kaikelle esivallalle. Emme halua vallata aluetta, haluamme *olla* alue.

Jokainen käytäntö synnyttää alueen – diilausalue tai metsästysalue; alue lapsille leikkiä, alue rakastajille, alue mellakalle; viljelijöiden alue, ornitologien alue tai vetehtijöiden alue. Sääntö on yksinkertainen: mitä enemmän tietylle vyöhykkeelle on luotu alueita, sitä enemmän niiden välillä on jakamista ja sitä vaikeampaa vallan on tarttua niihin. Ruokapaikkoja, kopioliikkeitä, urheilukenttiä, jättömaita, divareita, rakennusten kattoja, improvisoituja katumarkkinoita, kebabkioskeja ja autotalleja voidaan helposti käyttää muihin kuin niiden virallisiin tarkoituksiin, mikäli vain riittävästi rikoskumppanuuksia yhdistyy niissä. Paikallinen itseorganisoituminen asettaa oman maisemansa valtion kartan päälle muokaten ja sumentaen sitä: se tuottaa oman irtautumisensa.

Matkustakaa. Avatkaa omia kommunikaatiokanavia.

Kommuunien tarkoitus ei ole haastaa metropolia ja sen liikkuvuutta paikallisella hitaudella ja juurtumisella. Kommuunin muodostumisen laajenevan liikkeen tulisi vaivihkaa tavoittaa metropolin liike. Meidän ei tarvitse torjua kaupallisen infrastruktuurin tarjoamia matkustamisen ja kommunikaation mahdollisuuksia; meidän täytyy vain tuntea niiden rajat. Meidän täytyy olla huolellisia, vaikuttaa harmittomilta. Henkilökohtaiset vierailut ovat paljon turvallisempia, eivät jätä jälkiä ja muodostavat paljon johdonmukaisempia yhteyksiä kuin mitkään internetin yhteyslistat. Monien meistä nauttima etuoikeus ”liikkua vapaasti” mantereen päästä toiseen ja jopa toiselle puolen maailmaa ilman suurta vaivaa, ei ole mitätön valtti kommunikaatiossa salaliiton saarekkeiden välillä. Yksi metropolin viehätöksistä on siinä, miten se mahdollistaa amerikkalaisten, kreikkalaisten, meksikolaisten ja saksalaisten vaivihkaisen tapaamisen Pariisissa, tarkoituksena keskustella strategiasta. Jatkuva liike ystävällisten kommuunien välillä on yksi niistä asioista, jotka ehkäisevät niitä kuivumasta ja tulemasta lopulta hylätyiksi. Kommuunille tekee parempaa toivottaa toverit tervetulleiksi, pysyä kartalla heidän toiminnastaan, pohtia heidän kokemuksiaan ja heidän kehittämiä uusia tekniikoita kuin harrastaa steriiliä itsetutkiskelua suljettujen ovien takana. Olisi virhe aliarvioida, kuinka paljon voidaan saada aikaiseksi, kun muutaman illan ajan keskustellaan näkökulmista käynnissä olevaan sotaan.

Poistakaa esteet yksi kerrallaan.

Tiedetään hyvin, että kadut vilisevät sivistymättömyyttä ja karkeutta. Sen välillä, mitä ne ovat, ja mitä niiden tulisi olla, on poliisin keskihakuvoima tekemässä parhaansa järjestyksen palauttamiseksi; toisella puolella olemme me, vastakkainen keskipakoisvoimainen liike. Emme voi kuin riemuita raivon ja epäjärjestyksen purkauksista silloin, kun niitä tapahtuu. Ei ole yllättävää, että ne kansalliset festivaalit, jotka eivät todellisuudessa enää juhli mitään oi-

keaa, menevät järjestelmällisesti pieleen. Niin säkenöivissä kuin rähjäisissäkin urbaaneissa vakiotapahtumissa ruumiillistuu yhteinen osattomuutemme. Mutta mistä ne alkavat? Mihin ne päättyvät? Velloen mitättömydessään ne eivät pyydä muuta kuin lopullista paluuta tuohon osattomuuteen. Katso, mikä meitä ympäröi: kaikella tällä tulee olemaan viimeinen hetkensä. Yhtäkkiä metropoli huoahtaa nostalgian hengähdyksen – kuin mikä tahansa raunio.

Kaikkien katujen brutaaliuden tulisi tulla suunnitelmallisiksi ja järjestelmällisiksi, yhdistyä hajautuneeksi ja tehokkaaksi sissisodaksi, joka palauttaa meidät hallitsemattomuuteemme, alkukantaiseen vallattomuuteemme. Joillekin on kiusallista, että tämä sama kurin puute esiintyy niin näkyvästi hyveenä vastarintataistelijoiden militioissa. Tosiasiassa raivoa ja politiikkaa ei olisi koskaan pitänyt erottaa toisistaan. Ilman edellistä jälkimmäinen hukkuu keskusteluun, ilman jälkimmäistä edellinen väsyttää itsensä ulinaan. Kun politiikassa nousee uudestaan pintaan sanat kuten ”*enragés*” ja ”*exaltés*”, niitä tervehditään aina varoituslaukauksilla.¹

Mitä menetelmiin tulee, omaksutaan sabotaasista seuraava periaate: mahdollisimman pieni riski toiminnassa, mahdollisimman vähän käytettyä aikaa, mahdollisimman paljon vahinkoa. Mitä strategiaan tulee, muistamme kyllä, että tieltä raivattu este, joka jättää jälkeensä vapautetun mutta aution tilan, korvataan helposti uudella esteellä – sellaisella, joka tarjoaa enemmän vastusta, ja jota vastaan on vaikeampi hyökätä.

Työläisten tekemän sabotaasin kolme tyyppiä on nopeasti listattu: työtahdin hidastaminen pienestä lörvimisestä täyteen lakkoon, koneiden rikkominen tai niiden toiminnan estäminen toisin tavoin sekä yhtiösalaisuuksien

---

¹*Enragés* ja *exaltés* olivat radikaaleja ryhmiä Ranskan vallankumouksessa.

levittäminen. Laajennettuna koko yhteiskunnallisen tehtaan ulottuvuuteen, sabotaasin periaatteita voidaan soveltaa sekä tuotantoon että jakeluun. Metropolin tekninen infrastruktuuri on haavoittuva. Sen virrat ovat enemmän kuin pelkkää ihmisten ja tavaroiden liikettä. Informaatio ja energia kulkee johdoissa, kuiduissa ja verkoissa. Niitä vastaan voidaan hyökätä. Tänä päivänä mikä tahansa aidosti vaikuttava sosiaalisen koneen sabotointi vaatii sen verkostojen häirinnän tapojen uudelleen keksimistä ja omaksumista. Kuinka luotijunalinja tai sähköverkko voidaan tehdä käyttökelvottomaksi? Kuinka löytää tietoverkkojen heikot kohdat tai sotkea radioaallot ja täyttää ruudut lumisateella?

Mitä tulee konkreettisiin esteisiin, on virhe kuvitella niiden olevan haavoittumattomia. Loppujen lopuksi kaiken ytimessä ovat tietyt tulenkäyttökeinot. Erostratus poltti Artemiin tempppelin, yhden maailman seitsemästä ihmeestä, vuonna 356 eaa. Nykyisenä täyden rappion aikana ainoa temppeleiden kantama merkitys on se kolkko totuus, että *ne ovat raunioita jo valmiiksi.*

Tämän tyhjyyden hävittämistä ei voi sanoa surulliseksi tehtäväksi. Se antaa toiminnalle tuoretta virtaa. Yhtäkkiä kaikki yhtyy ja kaikessa on järkeä – tilassa, ajassa, ystävyudessa. Meidän täytyy käyttää kaikkia käsillä olevia keinoja, sekä pohtia uudelleen niiden käyttöönottamisen tapoja – niin, että olemme itse niitä keinoja. Ehkä nykypäivän kurjuudessa ”kaiken paskominen” tulee olemaan – eikä syyttä – viimeinen kollektiivinen viettelys.

*Hylätkää näkyvyys. Kääntäkää nimettömyys
hyökkäykseksi.*

Ammattiyhdistysaktiivi repäisee mielenosoituksessa naamion pois ikkunan rikkoneen nimettömän henkilön kasvoilta. ”Ota vastuu tekemisistäsi äläkä piiloudu.” Näkyvyys tarkoittaa suojattomuutta, eli ennen kaikkea

haavoittuvuutta. Kun vasemmistolaiset kaikkialla pyrkivät jatkuvasti tekemään asiastaan ”näkyvämpää” – oli asia sitten kodittomat, naiset tai paperittomat maahanmuuttajat – siinä toivossa, että asia käsiteltäisiin, he itse asiassa toimivat juuri päinvastoin, kuin tulisi toimia. Ei tule tehdä itseään näkyväksi vaan kääntää anonyymiys eduksi. Salaliiton, yöllisten tai kasvottomien tekojen avulla luoda haavoittumaton hyökkäysasema. Marraskuun 2005 tulet tarjoavat mallin. Ei johtajia, ei vaatimuksia, ei organisaatiota, vaan sanoja, eleitä ja rikoskumppanuuksia. Yhteiskunnallinen mitättömyys ei ole nöyryyttävä tila, lähde jollekin traagiselle tunnustuksen puutteelle – keneltä edes haemme tunnustusta? – vaan päinvastoin, se on olosuhde suurimmalle mahdolliselle toiminnan vapaudelle. Tämän vapauden voi säilyttää sillä, että ei kirjoita tiedotetta laittomista iskuistaan, korkeintaan liittää ne vain johonkin kuvitteelliseen kirjainyhdistelmään – muistamme vielä lyhytikäiset kirjaimet BAFT¹. Selvästikin yksi hallinnon ensimmäisistä puolustusliikkeistä oli luoda ”lähiön” yhtenäinen subjekti, jota voidaan käsitellä ”marraskuun 2005 mellakoiden” luojana. Riittää kun katsoo niiden kasvoja, jotka tässä yhteiskunnassa ovat *jotain*, niin ymmärtää, miksi on niin riemukasta olla ei-mitään.

Näkyvyyttä täytyy välttää. Mutta varjoissa kokoontuva voima ei voi välttää sitä ikuisesti. Esiintuloamme voimana täytyy lykätä siihen asti, kunnes koittaa sopiva hetki. Mitä pidempään vältämme näkyvyyttä, sitä vahvempia olemme sitten, kun se tavoittaa meidät. Ja päivämme ovat luetut sillä hetkellä, kun tulemme näkyväksi. Joko olemme asemassa, josta käsin nopeasti murramme sen vallan, tai meidät murskataan hetkessä.

Järjestäkää itsepuolustusta.

¹Brigade Anti-Flic des Tarterêts – ”Tarterêtsin Kytien Vastainen Prikaati” oli nimi, jolla otettiin vastuu iskuista poliisia vastaan kyseisellä alueella 1980-luvulla. Tarterêts on Essonnen alueella Ranskassa oleva lähiö.

Elämme miehityksen alla, *poliisimiehityksen* alla. Paperittomia maahanmuuttajia kerätään kasaan keskellä katuja, tunnuksettomat poliisiautot partioivat ympäriinsä, kaupunginosat rauhoitetaan siirtomaissa kehitetyillä tekniikoilla, sisäministerin sodanjulistukset ”jengejä” vastaan tuovat mieleen Algerian sodasta – meitä muistutetaan tilanteesta päivittäin. Nämä ovat riittäviä syitä sille, ettemme enää antaudu hakattavaksi; riittäviä syitä järjestää itsepuolustus.

Kasvaessaan ja säteillessään kommuuni alkaa nähdä vallan operaatioita, jotka kohdistuvat siihen, mikä kommuunia määrittää. Nämä vastaiskut tapahtuvat viettelyllä, rekuperaatiolla ja viime kädessä ra’alla voimalla. Kommuunille itsepuolustuksen täytyy olla kollektiivinen tosiasia – yhtä lailla käytännöllinen kuin teoreettinenkin. Pidätyksen estäminen, pikainen kokoontuminen suurella joukolla häätöyritystä vastaan sekä omien suojeleminen eivät tule olemaan turhia refleksejä tulevina aikoina. Emme voi loputtomasti rakentaa perustaamme tyhjästä. Ei siis tyydytä enää tuomitsemaan tukahduttamista – aletaan sen sijaan valmistautua sen haastamiseen.

Kyseessä ei ole yksinkertainen juttu, sillä odotamme, että kansalaisten itse hoitaman poliisityön määrä kasvaa vasikoinnista satunnaisiin kansalaispartioihin. Poliisivoimat sekoittuvat väkijoukkoon. Poliisin väliintulon tapa, jopa mellakkatilanteissa, on nyt kyttä siviilivaatteissa. Poliisin tehokkuus viimeisimmässä uuden työlain vastaisissa mielenosoituksissa johtui siviiliasuisista poliiseista keskuudessamme. Poliisit odottivat välikohtausta ennen kuin paljastivat itsensä: kaasua, pamppua, etälamauttimia, pidätyksiä – kaikki tiukassa yhteistyössä mielenosoituksen järjestyksenvalvojen kanssa. Pelkkä siviiliasuisten poliisien olemassaolon mahdollisuus riitti luomaan epäilyksen ilmapiirin mielenosoittajien keskuuteen – kuka on kuka? – ja siten rampauttamaan

toimintaa. Jos olemme yhtä mieltä siitä, että mielenosoitus ei ole vain tapa seisoa ja tulla lasketuksi, vaan toiminnan muoto, meillä pitäisi olla paremmat resurssit paljastaa siviiliasuiset poliisit, ajaa heidät pois, ja tarvittaessa hakea takaisin ne, joita yritetään pidättää.

Poliisi ei ole kaduilla voittamaton, niillä vain on keinot järjestäytyä, harjoitella ja jatkuvasti kokeilla uusia aseita. Meidän aseemme taas ovat aina alkeellisia, kyhättyjä ja usein paikan päällä improvisoituja. Aseemme eivät selvästikään tule pääsemään tasoihin tulivoimassa, mutta niitä voidaan käyttää pitämään poliisit loitolla, ohjaamaan niiden huomio muualle, tuottamaan psykologista painetta tai avaamaan voimalla tiettyjä reittejä sekä saamaan tilaa yllätyksen avulla. Mitkään Ranskan poliisiopiston opettamat urbaanin sissisodan vastaiset innovaatiot eivät riitä vastaamaan nopeasti nopeasti liikkuvaan moniosaiseen joukkoon, joka voi iskeä useisiin paikkoihin samaan aikaan, ja joka aina yrittää ehtiä ensimmäisenä.

Kommuunit ovat selvästikin haavoittuvia valvonnalle ja poliisin tutkimuksille, teknologioille ja tiedonkeruulle. Anarkisteihin Italiassa ja ympäristötaistelijoihin Yhdysvalloissa kohdistuneet pidätysaallot olivat mahdollisia teknologian avulla tapahtuvan salakuuntelun myötä. Jokaisesta poliisin pidättämästä otetaan nykyään DNA-näyte, joka lisätään alati täydentyvään profiliin. Barcelonassa talonvaltaaja jäi kiinni, koska hän jätti sormenjäljen jakamiinsa lentolehtisiin. Jäljityslaitteet muuttuvat koko ajan paremmiksi, pääosin biometrinen tekniikoiden avulla. Ja jos elektroniset henkilökortit otetaan käyttöön, tehtävästämme tulee paljon vaikeampi. Pariisin kommuuni löysi osittaisen ratkaisun tietojen tallettamisen ongelmaan: ne polttivat kaupungintalon ja sen myötä tuhosivat kaikki julkiset asiakirjat ja tilastot. Meidän täytyy vielä löytää keinot, joilla pysyvästi tuhota tietojärjestelmien tietokannat.

KAPINA

Kommuuni on partisaanin todellisuuden perusyksikkö. Kapinan aalto voi kenties olla vain kommuunien määrän moninkertaistumista, niiden keskinäistä yhteyttä ja toisiinsa niveltymistä. Asioiden kulusta riippuen kommuunit saattavat joko yhdistyä suuremmaksi kokonaisuudeksi tai jakautua pienemmiksi. Elämässä ja kuolemassa yhtä pitävien sielunveljien ja -siskojen muodostama läheisyryhmä, tai ne lukuisat ryhmät, komiteat ja porukat, jotka tulevat kapinassa yhteen järjestääkseen naapuruston tai jopa kokonaisen alueen huoltoverkon ja itsepuolustuksen – nämä ryhmät eroavat toisistaan ainoastaan mittakaavaltaan. Kaikki nämä ryhmät ovat pohjimmiltaan kommuuneja.

Kommuuni pyrkii luonnostaan omavaraisuuteen, ja siksi se kokee rahan sisäisenä vaihdon välineenä hyödyttömänä ja pohjimmiltaan siihen kuulumattomana. Rahan valta on siinä, että se yhdistää ihmiset, joiden välillä ei ole yhteyttä, se yhdistää vieraat ihmiset toisiinsa *vieraina*, antaen kaikille asioille rahallisen arvon ja tehden näin kaikesta jotakin toiseen vaihdettava.

Hinta siitä, että raha yhdistää kaiken, on, että yhteys jää pinnalliseksi ja vilpillisyydestä tulee pelin sääntö. Epäluottamus on luottosuhteen perusta. Rahan valtakunnan täytyy siksi olla aina myös kontrollin valtakunta. Niinpä raha voidaan käytännössä lakkauttaa vain laajentamalla kommuuneja. Kommuuneja laajennettaessa on pidettävä huoli siitä, ettei kommuunin koko ylitä rajaa, jonka jälkeen se menettää yhteyden itseensä. Jos niin käy, sen keskuudesta nousee väistämättä määräävä ryhmä. Tällöin kommuuni mieluummin laajenee jakautumisen

kautta ja välttää siten onnettomat valtakysymykset.

Kabyliassa keväällä 2001 puhjennut algerialaisten nuorten kapina onnistui ottamaan haltuunsa lähes koko alueen hyökäten poliisiasemille, oikeustaloihin ja kaikkea valtion edustusta vastaan. Se laajensi kapinaa siihen pisteeseen asti, että järjestyksen voimat joutuivat perääntymään. Näin he fyysisesti estivät vaalien järjestämisen. Liikkeen voima oli siinä, että sen osatekijät täydensivät toisiaan hajautuneesti – iankaikkiset ja toivottoman miesvaltaiset kyläneuvostot sekä muut yleiset komiteat edustivat sitä vain osittain. Tämän yhä hautuvan kapinan ”kommuuneilla” oli useita kasvoja: nuoret kypäräpäiset kuumapäät heittelemässä polttopulloilla mellakkapoliiseja rakennusten katoilta Tizi Ouzoussa; perinnevaatteeseen kääriytyneen vanhan vastarintataistelijan pistävä hymy; perinteistä viljelyä jääräpäisesti jatkaneiden vuoristokyläisten naisväen henki, jota ilman alueen talouden pysäyttäminen ei koskaan olisi voinut olla niin jatkuvaa ja järjestelmällistä kuin se oli.

Ottakaa kriiseistä kaikki irti.

”Joten täytyy sanoa, että emme voi hoitaa koko Ranskan väestöä. Täytyy tehdä valintoja.” Näin tiivistä virologian asiantuntija *Le Mondelle* 7. syyskuuta 2005 kuvaillaan sitä, mitä tapahtuisi lintuinfluenssapandemian puhjetessa. ”Terroriuhat”, ”luonnonkatastrofit”, ”virushälytykset”, ”yhteiskunnalliset liikkeet” ja ”kaupunkiväkivalta” ovat niiden murhe, jotka hallinnoivat yhteiskuntaa. Ne luovat epävakauden hetkiä, joiden aikana valtaapitävät perustelevat valtansa nostamalla esiin kaikki, joista he pitävät, ja raivaamalla tieltään heidät, jotka aiheuttavat vallalle harmia. Siksi nämä ”kriisit” ovat tietyille voimille loogisia tilaisuuksia kerääntyä ja koota voimiaan vastapuolella.

Kauppatavarannon virran katkaiseminen, asioiden normaalin kulun ja poliisikontrollin keskeyttäminen vapauttavat

itseorganisoidumisen mahdollisuuksia, jotka eivät normaalioloissa tulisi kysymykseenkään. Riittää, kun näkee miten sähkökatkos jo yhdessä rakennuksessa herättää henkiin sen sosiaalisen elämän, tai kun kuvittelee, mitä saattaisi tapahtua kaupungissa, joka jäisi kaikkea vaille. Ihmiset eivät ole sokeita tälle. Vallankumouksellinen työväenliike ymmärsi sen myös, ja hyödynsi porvarillisen yhteiskunnan kriisejä lujittaakseen voimaansa. Nykyään islamistiset puolueet ovat vahvimmillaan juuri silloin, kun ne onnistuvat hyödyntämään nokkelasti valtion heikkoutta, esimerkiksi tarjoamalla apua maanjäristyksen uhreille Algeriassa tai jokapäiväistä apua Israelin hyökkäyksen kohteena olevalle Libanonin väestölle.

Hurrikaani Katrinan aikaansaama hävitys New Orleansissa antoi Pohjois-Amerikan anarkisteille mahdollisuuden saada uudenlaista näkyvyyttä auttamalla pakkoevakuointien vastustajia epätavanomaisen organisoitumisen äärelle. Ruuanjakelun ja soppakeittiöiden pystyttäminen osoitti, että huoltoa oli ajateltu jo etukäteen. Terveysasemien perustaminen edellyttää, että tarpeelliset taidot ja materiaalit ovat jo etukäteen valmiina, samoin kuin piraattiradioiden perustaminen. Sellaiset kokemukset ovat poliittisesti äärimmäisen hedelmällisiä siinä, miten ne tuovat iloa ja yhteisöllisyyden tuntua – kouriintuntuvan todellisuuden, joka ylittää vakiintuneen järjestyksen ja työn maailman.

Ranskan tapaisessa maassa, jossa radioaktiiviset laskeumat pysähtyvät rajalle, ja jossa emme epäröi rakentaa syöpätutkimuskeskusta EU:n turvallisuusviraston tuomitseman entisen lannoitetehtaan paikalle, meidän pitäisi laskea enemmän yhteiskunnallisten kriisien kuin luonnonkatastrofien varaan. Useimmiten juuri yhteiskunnalliset liikkeet pääsevät häiritsemään katastrofien normaalia kulkua. Viime vuosien monet lakot olivat tietysti lähinnä vain tilaisuuksia hallitukselle ja yritysjohdolle koetella kykyään ylläpitää yhä laajempia

”minimipalveluita”. Tämä teki työnkeskeytyksistä puhtaasti symbolisia, eivätkä ne aiheuttaneet juuri enempää harmia kuin lumimyrsky tai rautatiellä tehty itsemurha. Lukiolaisten kamppailu vuonna 2005 ja taistelu uutta työlakia vastaan mullistivat vakiintuneita militantteja käytäntöjä. Niiden tilalle tulivat rakennusten järjestelmälliset valtaukset ja itsepintaiset blokkaukset, jotka muistuttivat kaikkia siitä, että suuret liikkeet saattavat pystyä aiheuttamaan häiriöitä ja laajalle leviäviä hyökkäyksiä. Ne jättivät jälkeensä lukuisia läheisryhmiä ja paljastivat olosuhteet, joissa joukkoliikkeistä voi tulla uusien kommuunien syntypaikkoja.

Sabotoikaa kaikkia edustuksellisia auktoriteetteja.

Laaientakaa keskusteluja.

Lakkauttakaa yleiskokoukset.

Jokaisen yhteiskunnallisen liikkeen kohtaama ensimmäinen este, kauan ennen poliisin astumista kuvioihin, ovat ammattiliitot ja koko mikrobyrokraatia, jonka tehtävä on kontrolloida taistelua. Kommuunit, kollektiivit ja jengit ovat luonnollisesti epäluuloisia näitä rakenteita kohtaan. Tästä syystä pikkubyrokraatit ovat viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana keksineet ohjaavia komiteoita ja puheneuvostoja, jotka vaikuttavat viattomammilta, koska niiltä puuttuu vakiintunut leima, mutta todellisuudessa ne ovat ihanteellista maaperää pikkubyrokraattien manöövereille. Kun hairahtanut kollektiivi yrittää autonomiaa, ne eivät luovuta ennen kuin ovat vesittäneet kaikki mahdollisuudet vastata oikeisiin kysymyksiin. Ne eivät hurjistu ja kerää voimiaan palavasta halusta keskusteluun, vaan palavasta halusta lopettaa se. Ja kun niiden sitkeä apatian puolustus lopulta nujertaa kollektiivin, ne selittävät kollektiivin epäonnistumisen poliittisen tietoisuuden puutteella. Täytyy muuten huomioda, että Ranskassa militantti nuorisohallitus manipuloinnin taiteen, mistä kiitos kuuluu erilaisten trotskilaisten ryhmien

raivopäiselle aktiivisuudelle. Niiden ei voi olettaa oppineen marraskuun 2005 suurpalon opetuksia: koordinoiminen on tarpeetonta silloin, kun koordinaatio *on jo olemassa*, organisaatioita ei tarvita silloin, kun ihmiset organisoivat itsensä.

Toinen yhteiskunnallisen liikkeen ensimmäisistä reflekseistä on kutsua koolle yleiskokous silloin, kun ilmassa on pienikin merkki liikkeestä – ja äänestää. Tämä on virhe. Jo pelkkä äänestäminen ja voittajan etsiminen riittävät muuttamaan yleiskokouksen painajaiseksi, teatteriksi, jossa kaikki pienet vallantavoittelijat haastavat toisensa. Tässä kärsitään porvarillisen parlamentin huonosta esimerkistä. Yleiskokous ei ole paikka päätöksenteolle vaan *puheelle*, vapaalle sanalle, jota toteutetaan ilman päämäärää.

Tarve kokoontua on ihmiselle yhtä ominainen kuin tarve tehdä päätöksiä on harvinainen. Kokoontuminen vastaa yhteisen voiman tuntemisesta syntyvää riemua. Päätökset ovat tärkeitä vain hätätilanteissa, joissa demokratian harjoittaminen on jo valmiiksi kärsinyt. Muun osan ajasta ”pätöksenteon demokraattinen luonne” on ongelma vain prosessin fanaatikoille. Kyse ei ole yleiskokousten kritisoimisesta tai niiden hylkäämisestä, vaan niiden sisällä tapahtuvan puheen, eleiden ja olentojen vuorovaikutuksen vapauttamisesta. Meidän täytyy nähdä, kuinka ihmiset eivät tule yleiskokoukseen vain näkemystensä kanssa, vaan kantavat mukanaan myös halunsa, kiintymyksensä, kykynsä, voimansa, surunsa ja oman suhteutumisensa toisia kohtaan, avoimuutensa. Jos onnistumme heittämään syrjään fantasian Yleiskokouksesta ja korvaamaan sen *läsnäolojen kokoontumisella*, jos onnistumme torjumaan jatkuvasti uusiutuvan kiusauksen hegemoniaan, jos lopetamme päätöksenteon pitämisen lopullisena päämääränämme, silloin aukeaa mahdollisuus eräänlaiselle massautumiselle – yhdelle noista kollektiivisen selkiytymisen hetkistä,

joissa päätös yhtäkkiä ottaa olennot otteeseensa, täysin tai vain osittain.

Sama pätee toiminnasta päättämiseen. Jos otamme lähtökohdaksi periaatteen, että “toiminnan tulee hallita kokouksen agenda”, teemme mahdolliseksi sen, että ponnekas väittely ja tehokas toiminta voisivat olla olemassa samanaikaisesti. Toisilleen tuntemattomien ihmisten suuri yleiskokous joutuu väistämättä turvautumaan toiminnan spesialisteihin, eli hylkäämään toiminnan, koska sitä ei voida toteuttaa kontrolloimattomasti. Toisaalta taas mandaatilla toimivat ihmiset ovat jo määritelmällisesti rajoittuneita toimintansa suhteen, mutta toisaalta taas mikään ei estä heitä pettämästä kaikkia.

Ei ole ihanteellista toiminnan muotoa. Keskeistä on se, että toiminta ottaa tietyn muodon, ja että muodon annetaan syntyä pakottamatta siihen ketään. Tämä edellyttää jaettua poliittista ja maantieteellistä asemaa – kuten osat, jotka Pariisiin kommuunilla olivat hallussa Ranskan vallankumouksen aikaan. Mitä tulee toiminnasta päättämiseen, periaate voisi olla seuraava: jokainen tekee oman tiedustelunsa, saatu tieto kasataan yhteen, ja päätös tapahtuu – sen sijaan että se tehtäisiin. Tiedon kierto purkaa hierarkian – se tasa-arvoistaa nostamalla kaiken esiin. Horisontaalisen kommunikaation määrän kasvattaminen on myös paras koordinaation muoto eri kommuunien välillä, ja paras tapa lopettaa hegemonia.

*Pysäytetään talous, mutta pitäkäämme
pysäyttämiskykymme mittana omaa
itseorganisoitumistamme tasoa.*

Oaxacan osavaltiossa Meksikossa vuoden 2006 kesäkuun loppuun mennessä laajalle levinnyt kapina oli jo vallannut monia kaupungintaloja ja julkisia rakennuksia. Joissain kunnissa pantiin kaupunginjohtaja viralta ja otettiin virka-autoja käyttöön. Kuukautta myöhemmin suljettiin

pääsy moniin hotelleihin ja turistikomplekseihin. Meksikon turisminministeri puhui Wilma-hirmumyrskyyn verrattavasta katastrofista. Joitain vuosia aiemmin blokkaamisesta tuli kapinaliikkeen tärkein toimintamuoto Argentiinassa, jossa eri paikalliset ryhmät auttoivat toisiaan sulkemalla milloin mitäkin valtasuonia, ja uudistamalla jatkuvasti uhkauksensa halvaannuttaa koko maa, ellei heidän vaatimuksiinsa suostuta. Vastaavanlaiset uhkaukset olivat vuosien ajan olleet vahva valttikortti rautatietyöläisten, kuorma-autonkuljettajien sekä sähkö- ja kaasuverkkotyöläisten kaltaisille ryhmille. Ensimmäistä työsuhdetta koskeneen CPE-lain vastainen liike Ranskassa ei epäroinyt tukkia rautatieasemia, valtateitä, tehtaita, supermarketteja tai edes lentokenttiä. Rennesissä tarvittiin vain kolme ihmistä sulkemaan päätie kaupunkiin tuntien ajaksi ja aiheuttamaan 40 kilometriä pitkä liikenneuhka.

Pysäytetään kaikki; tämän pitäisi tästä lähin olla ensimmäinen refleksi jokaiselle, joka vastustaa nykyistä järjestystä. Epäpaikallisessa taloudessa, jossa yhtiöt toimivat jatkuvan materiaali- ja tavaravirran varassa, jossa arvo syntyy yhteydestä verkostoon, jossa valtatie ovat linkkejä dematerialisoidussa, alihankkijalta toiselle ja sieltä tehtaan kokoonpanolinjalle kulkevassa tuotantoketjussa, on keino tuotannon pysäyttämiseen liikenteen pysäyttäminen.

Mutta pysäyttämistä on mahdollista jatkaa vain niin pitkälle, kuin kapinallisten mahdollisuus ruokkia itsensä ja kommunikoida antaa myöden, eli niin pitkälle kuin eri kommuunien käytännöllinen itseorganisoituminen on edennyt. Miten ruokimme itsemme, kun kaikki on seisahnut? Kauppojen ryöstelyllä, kuten Argentiinassa tehtiin, on omat rajansa; niin suuria kuin kulutuksen tempelit ovatkin, ne eivät ole loputtoman täynnä ruokatavaraa. Niinpä oman toimeentulonsa järjestämiseen tarvittavien taitojen hankkiminen merkitsee ennen pitkää välttämättömien tuotantovälineiden haltuunottoa. Tätä vaihetta tuntuu typerältä enää pitkittää. Se, että ruuan

tuottaminen kaikille on jätetty kahdelle prosentille väestöstä, kuten nyt on tehty, on sekä historiallinen että strateginen anomalia.

Vapautetaan alueita poliisin miehitysvallasta.

Vältetään suoraa yhteenottoa mahdollisimman paljon

”Tämä tapaus osoittaa, ettei kyseessä ole parempia sosiaalipalveluja vaativa nuoriso, vaan tasavallalle sodan julistaneet henkilöt”, huomautti eräs terävä kyttä äskettäisistä Ranskan mellakoista. Hyökkäys, jonka päämääränä on vapauttaa alue poliisin miehitysvallasta, on jo alkanut, ja sitä ruokkii järjestyksen voimien provosoima loputon katkeruus. Mellakat ovat tehneet pikkuhiljaa vaikutuksen jopa sosiaalisiin liikkeisiin, kuten Rennesin juhlijoihin, jotka tappelivat kyttä vastaan joka torstai-ilta vuonna 2005, tai tuoreemmassa tapauksessa Barcelonan juhlaväkeen, joka tuhosi ostoskadun erään *botellónin*¹ yhteydessä. CPE:n vastainen liike toi Molotovin cocktailin säännöllisesti takaisin kuvioihin. Tällä rintamalla tietyt vähäosaiset lähiöt ovat kuitenkin ylittämättömiä. Ne ovat nimittäin hionneet huippuunsa ansatekniikan. Esimerkiksi 13. lokakuuta 2006 Epinayssa² hälytykseen vastannut poliisipartio huomasi joutuneensa ”kahden tiellä olleen auton saartamaksi, ympärillään yli kolmekymmentä ihmistä, joilla oli mukanaan metallitankoja ja nyrkkirautoja. Nämä paiskoivat autoa kivillä ja käyttivät kyynelkaasua poliiseihin”.

Toinen viimeaikaisten liikkeiden saavutus on sellaisen mallin muotoutuminen, jossa aidon mielenosoituksen pitää olla ”villi”, eli luvaton ja poliiseille ilmoittamaton. Kun pystymme valitsemaan maaperän, voimme sivuuttaa punaiset vyöhykkeet, väistää suoran yhteenoton ja

---

¹*Botellón* (”Iso pullo”) on espanjalaisten nuorten tapa kerääntyä nauttimaan alkoholia julkisille paikoille baariin menemisen sijaan.

²Pariisiin köyhä lähiö.

valita itse reittimme – kuten Genovan musta blokki tekikin vuonna 2001. Voimme pakottaa poliisit – myös ammattiliittojen ja pasifistiset poliisit – näkemään vaivaa ajaessaan meitä takaa, sen sijaan että kulkisimme heidän paimentaminaan. Genovassa näimme, miten tuhat päättäväistä ihmistä pakotti kokonaisia *carabinieri* busseja vetäytymään, mikä ei pelastanut niitä liekkien kohtalolta. Tärkeää ei ole olla paremmin aseistautunut, vaan se, että tekee ensimmäisen siirron. Rohkeus ei ole mitään, luottamus omaan rohkeuteen on kaikki. Ensimmäisen siirron tekeminen auttaa.

Kaikki kuitenkin viittaa suoriin yhteenottoihin sellaisina tapahtumina, jotka sitovat vastapuolen joukkoja, ostavat meille aikaa ja mahdollistavat iskemisen toisaalla – jopa lähellä. Jos yhteenottoa ei voida välttää, se voidaan aina muuttaa yksinkertaiseksi harhautusliikkeeksi ja mahdollisuudeksi iskeä toisaalla. Toiminnan suunnittelun lisäksi meidän on mietittävä, miten se koordinoidaan. Poliisin häirintä tarkoittaa niiden hajaannuttamista – ja näin ne eivät voi olla tehokkaita missään.

Poliisin hätyyttäminen palauttaa aina mieleen totuuden, joka niistä lausuttiin vuonna 1842: ”Poliisin elämä on tuskallista; hänen asemansa yhteiskunnassa on aivan yhtä nöyryyttävä ja halveksittu kuin itse rikollisuuskin. Häpeä ja kunnianttomuus saartavat häntä joka puolelta, yhteiskunta on karkottanut hänet, eristänyt hänet hylkiönä, yhteiskunta sylkee halveksuntaansa poliisia kohtaan tämän palkan muodossa, ilman tunnontuskia, ilman katumusta, ilman sääliä. Virkamerkki, jota poliisi kantaa taskussaan, on dokumentti hänen häpeästään.” Pariisissa 21. marraskuuta 2006 mieltään osoittaneet palomiehet hyökkäsivät mellakkapoliisia vastaan vasaroilla ja viisitoista poliisia loukkaantui. Tämän pitäisi olla muistutus siitä, että ”halu palvella yhteiskuntaa” ei voi koskaan olla tekosyy poliisivoimiin liittymiselle.

Tarttukaa aseisiin. Tehkää kaikki mahdollinen jotta niitä ei tarvitsisi käyttää. Armeijaa vastaan ainoa voitto on poliittinen.

Ei ole olemassa sellaista asiaa kuin rauhanomainen kapina. Aseet ovat välttämättömiä: kyse on siitä, että tekee kaiken mahdollisen, jotta niitä ei tarvitsisi käyttää. Kapinassa on enemmän kyse aseisiin tarttumisesta ja ”aseellisen läsnäolon” ylläpitämisestä kuin aseellisesta taistelusta. Meidän täytyy tehdä selvä ero aseistautumisen ja aseiden käytön välille. Aseet ovat vallankumouksellisessa tilanteessa vakio, mutta niiden käyttö on harvinaista, ja harvoin ratkaisevia käännekohtissa: 10. elokuuta 1792, 18. maaliskuuta 1871, lokakuu 1917.¹ Kun valta on katuojassa, riittää kun vain kävelee sen yli.

Koska ihmisen ja aseiden välinen suhde on katkaistu, aseille on muodostunut kaksoisluonne kiehtovana ja vastenmielisenä asiana. Se voidaan ylittää vain käsittelemällä aseita. Aito pasifismi ei voi tarkoittaa kieltäytymistä aseista, vaan niiden käytöstä. Pasifismi, joka ei pysty ampumaan laukaustakaan, on pelkkää kyvyttömyyden pukemista teoriaksi. Tällainen *a priori* -pasifismi on eräänlaista ennaltaehkäisevää aseistariisuntaa, puhdas poliisioperaatio. Kysymys pasifismista on todellisuudessa vakava kysymys vain heille, jotka kykenevät avaamaan tulen. Tässä tapauksessa pasifismista tulee merkki voimasta, sillä vain äärimmäisen vahva asema vapauttaa tarpeesta ampua.

Kun tarkastellaan asiaa strategiselta kannalta, kaikkein tehokkaimmalta vaikuttaa epäsuora, asymmetrinen toiminta. Se soveltuu parhaiten aikaamme: miehitys-armeijaa vastaan ei hyökätä suorassa rintamassa. Irakin

---

¹10.8.1792 rynnäköitiin Tuileriesin kuninkaalliseen palatsiin Ranskan Vallankumouksessa; 18.3.1871 kapinoivat sotilaat liittyivät Pariisiin Kommuuniin; lokakuussa 1917 nähtiin massakapina Venäjän ”väliaikaishallitusta” vastaan.

tapaista urbaania sissisotaa, joka raahautuu eteenpäin ilman toivoa hyökkäysaseman ottamisesta, tulee enemmän pelätä kuin haluta. Sisällissodan *militarisoituminen* tarkoittaa kapinan kukistumista. Punaiset saivat voittonsa vuonna 1921, mutta Venäjän Vallankumous oli jo hävitty.

Meidän täytyy ottaa huomioon kaksi erilaista vaihtoehtoa sille, miten valtio reagoi. Toinen on avoimesti vihamielinen, toinen juonikkaampi ja demokraattinen. Ensiksi mainittu haluaa suoraa ja täyttä tuhoamistamme, jälkimmäinen, hienovarainen mutta leppymätön vihamielisyys, haluaa vain värvätä meidät. Meidät voi kukistaa yhtä hyvin diktatuuri kuin sekini, että tyydymme vastustamaan *ainoastaan* diktatuuria. Tappio koostuu yhtä paljon sodan häviämisestä kuin siitä, että menettää *mahdollisuuden valita*, mitä sotaa käy. Molemmat häviöt ovat mahdollisia, kuten Espanja vuonna 1936 todisti: vallankumoukselliset kukistettiin kahdesti – sen tekivät sekä fasistit että tasavalta.

Kun tilanne muuttuu vakavaksi, armeija miehittää alueen. Se ei silti vielä tarkoita, että se ryhtyy taisteluun. Se vaatisi sitä, että valtio sitoutuisi verilöylyyn, mutta verilöyly on tällä hetkellä pelkkä uhka – vähän samaan tapaan kuin uhka ydinaseiden käytöstä on ollut viimeiset 50 vuotta. Valtion peto on yhä vaarallinen, vaikka sen haavoittamista on jatkettu jo pitkään. Armeijan haastamiseen tarvittaisiin massiivinen väkijoukko, joka tunkeutuisi sen riveihin ja veljelisi sotilaiden kanssa. Tarvitsemme uuden marraskuun 18. 1871.

Kun armeija on kaduilla, olemme kapinallisessa tilanteessa. Kun armeija alkaa toimia, lopputulokseen päätyminen kiihtyy. Jokainen on tilanteessa, jossa on pakko valita puolensa, valita anarkian ja anarkian pelon väliltä. Kapina on vahvimmillaan poliittisena voimana. Eikä ole mahdotonta kukistaa armeijaa poliittisesti.

Kapinan tavoite on muuttua peruuttamattomaksi. Tähän voidaan päästä voittamalla samaan aikaan sekä viranomaiset että viranomaisten tarve, omaisuus sekä mieltymys omimiseen, hegemonia ja halu hegemoniaan. Tästä syystä kapinallinen prosessi pitää sisällään oman voittonsa tai tappionsa. Tuho ei koskaan ole yksin riittänyt tekemään asioista peruuttamattomia. Kaikki riippuu menetelmästä. On olemassa sellaisia tuhoamisen tapoja, jotka saavat kaiken jo kerran lakkautetun vääjäämättä palaamaan. Siellä missä talous on pysäytetty ja poliisi tehty vaarattomaksi, ei tarvitse paljoakaan painottaa viranomaisten syöksemistä vallasta. Se tapahtuu mitä suurimmalla välinpitämättömyydellä, ehkä jopa ilkkuen.

Meidän aikoinamme keskusjohtoisten vallankumousten loppu heijastaa vallan hajautumista. Talvipalatsit ovat yhä olemassa, mutta ne on siirretty turistien hyökkäysten kohteeksi – ei vallankumouksellisten laumojen. Nykyään on mahdollista vallata Pariisi, Rooma tai Buenos Aires ilman, että se olisi ratkaiseva voitto. Rungisin (Pariisin alueen kaiken kaupankäynnin logistiikkakeskuksen) valtaaminen on taatusti paljon tehokkaampaa kuin Elyséen (hallituspalatsin). Valta ei enää ole tiivistynyt yhteen pisteeseen maailmassa; se on maailma itse, sen virtaukset ja välät, sen ihmiset ja sen säännöt, sen koodit ja sen teknologiat. Valta on metropoliksen organisaatio itsessään. Se on kaupankäynnin maailman totaliteetti sen kaikissa ilmenemismuodoissa.

Jokainen, joka vastustaa valtaa paikallisesti, luo planeetanlaajuisen shokkiaallon, joka kulkee läpi maailman valtaverkoston. Clichy-sous-Boisissa alkanee mellakat täyttivät useammankin amerikkalaisen kotitalouden riemulla, kun taas Oaxacan kapinalliset löysivät rikoskumppaneita suoraan Pariisin sydäimestä. Keskitetyn vallan katoaminen Ranskassa merkitsee sitä,

ettei Pariisi ole enää vallankumouksellisen toiminnan keskus. Jokainen uusi liike vuoden 1995 lakkojen jälkeen on vahvistanut tämän. Kaikista rohkein ja johdonmukaisin toiminta ei tapahdu enää Pariisissa. Jos sanotaan se suoraan, niin Pariisi on enää vain kohde iskuille, pelkkää maaperää ryöstölle ja hävitykselle. Ulkopuolelta tulevat nopeat ja brutaalit hyökkäykset iskevät metropolin virtoihin niiden suurimmassa tihentymässä. Raivo syöksähtää yli tämän valheellisen runsauden autiomaan ja sitten katoaa. Vielä koittaa päivä, jolloin tämä pääkaupunki ja sen karmea vallan kasvain on majesteettisina raunioina. Mutta se tulee tapahtumaan sellaisen prosessin loppupäässä, joka siinä vaiheessa on kaikkialla muualla jo paljon pidemmällä.

Kaikki valta kommuuneille!

Metrossa ei ole enää jälkeäkään siitä häpeän verhosta, joka normaalisti pidättelee matkustajien eleitä. Muukalaiset puhuvat keskenään ilman että jättävät toisiaan huomiotta. Joukko tovereita neuvottelee kadunkulmassa. Paljon suurempia kokoontumisia bulevardilla, uppoutuneena keskusteluihin. Yllätyshyökkäyksiä kaupungissa toisensa jälkeen, päivä toisensa jälkeen. Uusi kasarmialue on ryöstetty ja poltettu maan tasalle. Rakennuksesta häädetyt asukkaat ovat lakanneet neuvottelemasta pormestarin kanssa ja asettuvat taloksi. Yhtiön esimies päättää räjäyttää kourallisen kollegoitaan keskellä kokousta. Kaikkien kyttien ja vankilaviranomaisten kotiosoitteet sisältävät asiakirjat ovat päässeet vuotamaan, mikä on aiheuttanut ennennäkemättömän aallon äkillisiä uudelleensijoituksia. Kannamme ylijäämätavaramme vanhaan kyläbaariin ja kauppaan, ja otamme sen, mitä meiltä puuttuu. Jotkut ovat niin pitkään, että ehtivät keskustella yleisestä tilanteesta ja selvittää, mitä laitteita tarvitsemme konepajaan. Radio pitää kapinalliset ajan tasalla hallituksen joukkojen perääntymisestä. Raketti on juuri hajottanut Clairvauxin vankilan muurin. Mahdotonta sanoa onko ”tapahtumien” alkamisesta kuukausia vai vuosia. Rauhanvetoomuksia esittävä pääministeri vaikuttaa hyvin yksinäiseltä.

SISÄLLYSLUETTELO

ESIPUHE	5
TULEVA KAPINA	8
Ensimmäinen piiri	13
Toinen piiri	18
Kolmas piiri	24
Neljäs piiri	32
Viides piiri	40
Kuudes piiri	47
Seitsemäs piiri	56
LÄHTEKÄÄ LIIKKEELLE	64
LÖYTÄKÄÄ TOISENNE	66
HÄRJESTÄYTYKÄÄ	71
KAPINA	82